ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΕ'.
ΤΕΥΧΟΣ 171
ΜΑΪΟΣ 1915

ΑΘΗΝΑΙ
ΓΡΑΦΕΙΑ 'Οδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΔΡ. 12

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 1 ΔΡ.

"ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,,

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ *ἐτησία δραχμαὶ 12*

ΓΡΑΦΕΙΑ: *Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α*

Ἔτος ΙΕ'. Μάϊος 1915. Τεῦχος 171

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σκέψεις περὶ τέχνης Ἰω. Δυπρὲ, ὑπὸ *Σπ. Δὲ-Βιάζη.*

Τὸ νησί μου, ὑπὸ *Γ. Στρατήγη.*

Σερβικὴ Μοῦσα ὑπὸ *Κ. Καιροφύλα.*

Ἀνὰ τὰ καλλιτεχνικὰ ἐργαστήρια.—Μαρία Σκούφου, ὑπὸ *Δ. Κ.*

Σημειώσεις ἑνὸς μηνὸς ὑπὸ *Δάφνιδος.*

Σκέψεις.

Ποικίλη σελις.

Στὰ μάτια σου. ὑπὸ *Σ. Βαλλώση.*

Θεατρικὴ ζωὴ ὑπὸ *Κ.*

Γράμματα καὶ Τέχναι.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Τοπεῖον, ὑπὸ *Λ. Κογεβίνα.*

Πρὸς νηψίαν, ὑπὸ *Β. Χατζῆ.*

Ρεμβασμὸς. ὑπὸ *Μαρίας Σκούφου.*

Ἀπὸ τὸν «*Ἀγαπητικὸν τῆς Βοσκοπούλας*». (*Ἰουλία Ἀμπελᾶ.—Μαρία Στράτου*).

Ἡ μεταφορὰ τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος τῆς Εὐαγγελιστρίας εἰς τὰ Ἀνάκτορα.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝ. ΟΙΚΟΜΟΜΙΑΣ

Προκήρυξις Διαγωνισμοῦ

Προκηρύσσεται διαγωνισμὸς πρὸς κατάληψιν 4 θέσεων γραφέως 6' τάξεως τῆς Διευθύνσεως τῆς Στατιστικῆς ἐπὶ μισθῷ δραχ. 90, ἐνεργηθησόμενος τὴν 8ην Ἰουνίου ἐ. ἔ. Δεκτοὶ γίνονται οἱ ἔχοντες ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ Δημοσίας ἢ ἰσοτίμου Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἢ τὸ Πανεπιστημιακὸν αὐτῶν εἰσιτήριον καὶ προάγοντες ἐκτὸς τούτου καὶ τὰ κατὰ τὸ ὄρθρον 66 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1913 Β. Διατάγματος πιστοποιητικά. Ὁ πίναξ τῶν λαβόντων βαθμὸν τουλάχιστον θὰ ἰσχύῃ ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐπικυρώσεως. Θέματα ἐξετάσεως εἶνε· Ἔκθεσις ἰδεῶν, πρακτικὴ ἀριθμητική, καὶ μία ἢ πλείονες τῶν ἑξῆς ξένων γλωσσῶν Γαλλικῆς, Γερμανικῆς, Ἀγγλικῆς, Ἰταλικῆς.

Δημοσιευθήτω μόνον διὰ τῶν ἐχουσῶν ἔγγραφον ἐντολὴν ἐφημερίδων.

(Ἐ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας)

ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Ἐιδοποιοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι τὰ Νεκροταφεῖα μένουν ἀνοικτὰ ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου μέχρι μεσημβρίας, καὶ ἀπὸ τῆς 3ης μ. μ. μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου. Οἱ ἰδιόκτητοι τάφοι ἀνοίγονται πρὸς ταφὴν ἢ ἄλλην σχετικὴν ἐργασίαν μόνον ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τοῦ σχετικοῦ τίτλου τῆς ἰδιοκτησίας εἰς τὸν ἔφορον τῶν Νεκροταφείων. Οἱ τυχὸν δὲ ἀπολέσαντες τούτους δύνανται ἀπὸ τοῦδε νὰ προμηθευθῶσι πιστοποιητικὸν κατοχῆς ἀπὸ τὸ Λογιστήριον τοῦ Δήμου. Ἡ ἐκταφὴ τῶν ὀστῶν ἐνεργεῖται αὐτοδικαίως ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας τῶν Νεκροταφείων μετὰ συμπλήρωσιν τριετίας ἀπὸ τῆς ταφῆς, τῶν δὲ παιδίων μετὰ διετίαν, ἐλλείψει χώρου. Τὰ ὀστᾶ φυλάττονται ἐν τῷ ὀστεοφυλακείῳ εἰς κιβώτιον μεγέθους 45 ἐπὶ 30 ἐπὶ πληρωμῇ ἐμπροθέσμως δραχμῶν πέντε ἐτησίως. Ληξάσης τῆς προθεσμίας καὶ μὴ ἀνανεωθείσης τῆς πληρωμῆς, κατατίθενται εἰς κοινὸν τάφον ἄνευ ἄλλης προειδοποιήσεως. Διὰ τὰ μέχρι τοῦδε καθυστερούμενα παρέχεται προθεσμία πληρωμῆς μέχρι τέλους Ἀπριλίου ἐ. ἔ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 22 Ἀπριλίου 1915.

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων
ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Ὑπομιμνήσκει τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ ὅτι, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 62, 63 καὶ 74 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, δέον νὰ δηλῶνται εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν Γραφεῖον τῆς Δημαρχίας, αἱ μὲν γεννήσεις ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἢ, τούτου ἐλλείποντος ἢ κωλυομένου ὑπὸ τῶν κατὰ τὸ ἄνω ἄρθρον 63 ὑποχρεουμένων πρὸς τοῦτο, οἱ δὲ τελούμενοι γάμοι ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ὑπὸ τῶν συζύγων καὶ τοῦ τελέσαντος τὸν γάμον ἱερέως.

Οἱ παραμελοῦντες τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου τιμωροῦνται διὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν μὲ πρόστιμον δραχμῶν εἴκοσι μέχρι διακοσίων, ὑπόκεινται δὲ κατὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν εἰς χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι μέχρι διακοσίων δραχμῶν.

Ὁ Δήμαρχος
ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ ὅτι ἕνεκα τῶν ἐκτελουμένων ἐργασιῶν καθαρισμοῦ τοῦ Ἀδριανείου ὑδραγωγείου εἰς διάφορα αὐτοῦ σημεῖα, κυρίως δὲ εἰς τὸ πλησίον τῆς πόλεως τμῆμα Ἀμπελοκήπων — Χαλανδρίου πρὸς ἀφαίρεσιν εἰσχωρησασῶν ριζῶν δένδρων, θέλει ἐξακολουθήσει ὑφισταμένη ἡ παρατηρουμένη θόλωσις τοῦ ὕδατος εἰς τὰς συνοικίας τῆς πόλεως, τὰς τροφοδοτουμένας ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ Ἀδριανείου ὑδραγωγείου.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐργασίας ταύτης τοῦ καθαρισμοῦ ἀποβλέπουσα καὶ εἰς αὔξησιν τοῦ ὕδατος τῆς πόλεως καὶ εἰς τὴν καθαριότητα καὶ ἀπαλλαγὴν τοῦ ὑδραγωγείου ἀπὸ ξένων ἐν αὐτῷ ὑλῶν, ριζῶν, ἰλύος κτλ. εἶνε ἀναπόφευκτος, ἡ δὲ ἐκ ταύτης προερχομένη παροδικὴ θόλωσις τοῦ ὕδατος δὲν συντελεῖ εἰς ἀλλοίωσιν τῆς ποιότητος αὐτοῦ, δυναμένη δ' εὐκόλως ν' ἀποτραπῇ διὰ μικρᾶς κατ' οἶκον διϋλίσεως.

(Ἐκ τοῦ ὑδραυλικοῦ τμήματος τοῦ Δήμου Ἀθηναίων)

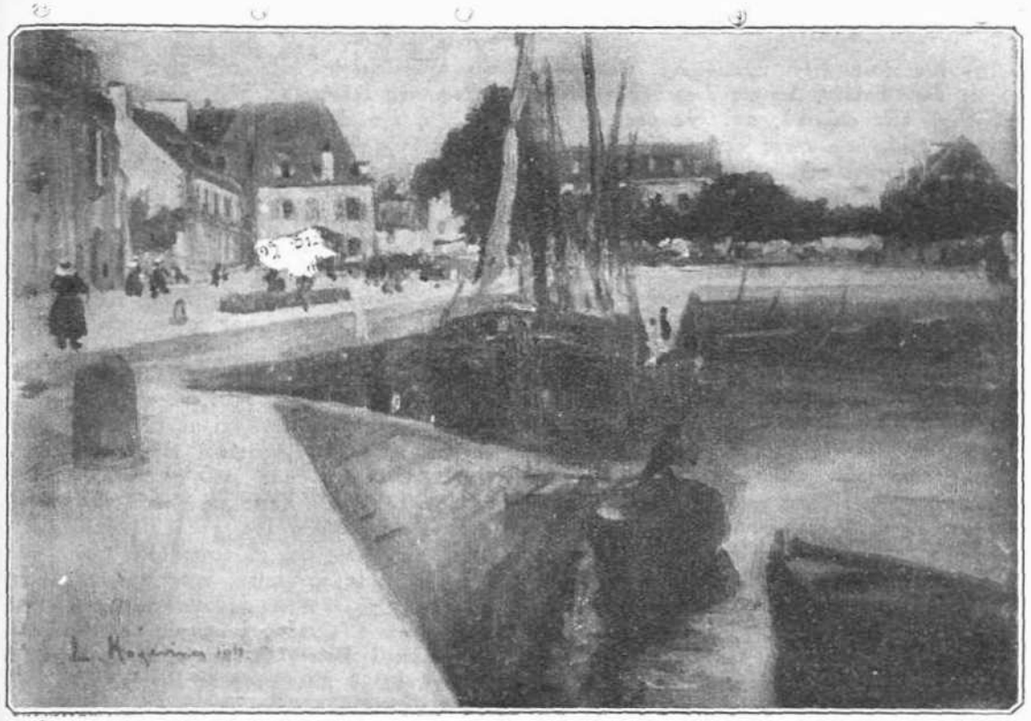

Λ. Κογεβίνα — *Τοπεῖον*

Χ ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΥΠΡΕ Χ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΕΧΝΗΣ *

Ὁ Δυπρὲ ἤθελε νὰ ἐπεξεργασθῇ τὸν νεκρὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν θλιβομένην Παναγίαν. Πολὺ πάρα πολὺ ἐσκέπτετο, ἀλλὰ δὲν συνελάμβανεν ἰδέαν κατάλληλον πρὸς εἰκόνισιν ἀντικειμένου παρὰ πολλῶν ἄλλων καλλιτεχνῶν γενομένου. Ἐδοκίμαζε καὶ πάλιν ἐδοκίμαζε ἄλλ' αἱ ἀπόπειραι δὲν ἐσκεπτόμην πλέον. Ἡμέραν τινὰ ἐξηπλωτόσον ὑψηλῆς ἰδέας. Καὶ τέλος τὸ κατώρθωσεν. Ἰδοὺ τί ὁ ἴδιος ἀφηγεῖται· «... Λοιπὸν, ὑπομονή. Παρῆλθον μῆνες καὶ σχεδὸν περὶ τούτου δὲν ἐσκεπτόμην πλέον. Ἡμέραν τινὰ ἐξηπλωμένος εἰς τὴν σοφᾶν περιέμενον τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἀναγινώσκων ἐφημερίδα, καὶ ἀπεκοιμήθην — αἱ ἐφημερίδες πάντοτε μοῦ προξενοῦν ὕπνον, ἰδίως ὅταν θέλουν σοβαρῶς νὰ ὁμιλοῦν... Ἀπεκοιμήθην, καὶ ὠνειρεύθην τὴν Pietà, ὡς ἐπειτα τὴν ἐποίησα, ἀλλὰ πολὺ ὡραιοτέραν, ἐκφραστικωτέραν, εὐγενεστέραν. Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἦτο θαυμαστὸν ὅραμα, ἀλλ' ὡς ἀστραπὴ ἀντιπαρῆλθεν μία μόνη στιγμὴ ὁράματος, καθότι συγχρόνως κάπτειαν κτύπημα εἰς τὴν θύραν μ' ἐξύπνησε καὶ εὑρέθην μὲ τεντωμένας τὰς κνήμας καὶ σκυμμένην τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ στήθους, ὡς εἶχον· ἴδῃ τὸν Χριστὸν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Παναγίας, καθ' ὕπνους. Ἔτρεξα ἀμέσως εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου διὰ νὰ ὑποτυπώσω τὴν ἰδέαν μου δι' ἀργίλλου... Μολονότι νέα σκέψις καὶ ἁρμονία τῶν γραμμῶν ἔδιδον πολλὰς ἐλπίδας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ὅμως ἠσθανόμην δυσκολίαν εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τῆς Παρθένου. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἤρεμον θεότητα τοῦ νεκροῦ Ἰησοῦ, ἣν εἶνε ἀδύνατον νὰ εὕρῃ τις εἰς τὰ μοδέλα, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶνε ἡ ἄρνησις τοιούτων ὑψηλῶν ἐκφράσεων. Τοῦτο μὲ ἐτάραξε πολύ...·»

Ὁ Δυπρὲ ἀφήσας τὸ ἔργον ἐταξείδευσε, καὶ ἐπιστρέψας ἐτελειοποίησεν αὐτό. Εὗρε μοδέλα καὶ κατώρθωσε νὰ φιλοτεχνήσῃ τὸ ἔργον ἀξιόλογον τὸ ὁποῖον ἐβραβεύθη εἰς τὴν παγκόσμιον Ἔκθεσιν τῶν Παρισίων. Ἀκολούθως ἐζωγράφησε καὶ τὸν Χριστὸν ἀναστάντα. Ἰδοὺ ὁποῖαι εἶνε αἱ τοῦ Δυπρὲ σκέψεις περὶ τῆς θρησκευτικῆς τέχνης· «.... Τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα ἔχει τὰς ρίζας εἰς τὴν καρδίαν εἰς τὴν διάνοιαν, εἰς τὴν φαντασίαν, ἐν ἑνὶ λόγῳ εἰς πάσας τὰς κινήσεις τῆς ψυχῆς. Καρδία ἄνευ Θεοῦ εἶνε καρδία ἄνευ ἀγάπης. Ἀγαπᾷ τις τὴν γυναῖκα μόνον διὰ τὰς κτηνώδεις ἡδονάς, συνεπῶς δὲν ἀγαπᾷ τὴν οἰκογένειαν, ἥτις θὰ εἶνε ὁ καρπὸς καὶ τὸ βάρος τοῦ ἐγωϊσμοῦ του. Δὲν ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα παρὰ μόνον διὰ τὸ συμφέρον καὶ διὰ τὰς τιμὰς, ἃς ἀπὸ αὐτὴν δύναται νὰ λάβῃ, καὶ τὴν θυσιάζῃ ἀπροσέκτως χάριν ἀπολαύσεως ἢ μεγα-

(*) Συνέχεια.

λειτέρου κέρδους, διότι καρδία ἄνευ Θεοῦ εἶνε καρδία ἄνευ ἀγάπης. Διάνοια ἄνευ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, εἶνε ἐλλειπὴς ἀπὸ τῆς βάσεως πάντων τῶν συλλογισμῶν της καὶ στερεῖται τοῦ φωτὸς, τὸ ὁποῖον φωτίζει τὰ ἀντικείμενα ἅτινα ἐρευνᾷ. Τοιαύτη διάνοια περιορίζεται ἐντὸς τοῦ περιωρισμένου κύκλου τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα, μὴ εὑροῦσα παρὰ ξηρασίαν εἰς τὴν μεγάλην δίψαν, καὶ μὴ δυναμένη πάντοτε νὰ ἱκανοποιηθῇ ἐκ τοῦ καλοῦ καὶ ἀληθοῦς, σβέννυται εἰς τὸ κατηφέστατον σκότος τῆς παρανοίας, εἴτε διὰ τὴν ἀγρίαν ἐπιθυμίαν νὰ τελειώσῃ, εἴτε διὰ φυσικὴν ἐκβίκησιν. Φαντασία ἐστερημένη τῶν λαμπρῶν ὁραμάτων τῶν ὑπερευαισθήτων πραγμάτων χάνει τὴν πραγματικὴν σημασίαν, ἀφοῦ βλέπει καὶ μαντεύει εἰς τὸ κενὸν καὶ εἰς τὸν χρόνον, εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὸν θάνατον, εἰς τὰ ἄστρα καὶ εἰς τὰ ἄτομα μόνον τυχαῖον μηχανισμὸν καὶ συνεπῶς εἶνε σκληρῶς καταδικαμένη εἰς τὴν ἀδράνειαν καὶ τὰ πτερά της κομμένα δὲν δύνανται νὰ ἀνθέξουν εἰς τὴν πτῆσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἰσχυρὰν ἀντοχὴν εὗρε τοῦ Δάντε ἡ φαντασία προβαίνουσα ἀπὸ ἀστέρος εἰς ἀστέρα μέχρι τοῦ τέλους τοῦ σύμπαντος. Ὁ ὀφθαλμὸς συνειθισμένος εἰς τὴν ὕλην μολύνεται εἰς τὴν λάσπην καὶ δὲν ἀνέχεται τὴν ζωηρὰν λάμψιν τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων, ποῦ φαίνονται τοῦ Θεοῦ οἱ ὀφθαλμοί. Τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα ὑφίσταται καθ' ὅλους τοὺς χρόνους παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς καὶ ἔγκειται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν ἀνεξαρτήτως τῆς ἀνατροφῆς καὶ τοῦ παραδείγματος. Ὁ ἀπέραντος θόλος τῶν οὐρανῶν, οἱ ἀναρίθμητοι ἀκτινοβολοῦντες ἀστέρες, ὁ ἥλιος, ὅστις φωτίζει, θερμαίνει καὶ γονιμοποιεῖ, ἡ ἔκτασις τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης, ἡ τεραστία ποικιλία καὶ καλλονὴ τῶν ζώων, φυτῶν, καρπῶν, ἡ ὡραιότης τῶν χρωμάτων, ἡ ἁρμονία τῶν ἤχων, τὰ πάντα πιστοποιοῦσι τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα, τὸν συναισθανόμεθα εἰς τὸν ἑαυτόν μας. Τὸ χυθὲν αἷμα τῶν μαρτύρων τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῆς πίστεως, τῆς πατρίδος, τῆς ἐλευθερίας, τῆς τιμῆς, τῆς οἰκογενείας, ἡ ἀγανάκτησις κατὰ τῆς τυραννίας, τῆς δειλίας, τῆς ἀδικίας, ἡ ἐλκυστικὴ στοργὴ ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος, τοῦ θαυμασμοῦ διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ ὁ οἶκτος πρὸς τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ταλαιπωρουμένους καὶ ὀρφανοὺς, εἶνε δείγματα, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἡμῖν ἐκ τῆς οὐσίας του. Συναισθανόμεθα τὴν προτροπὴν τῆς ἀγάπης, καὶ, εἰς τὴν προσευχὴν αἰσθανόμεθα τὴν καρδίαν ἐλπίζουσαν. Ἡ ἀδυναμία μᾶς καταρρίπτει εἰς τὸ ἁμάρτημα καὶ ἡ πίστις μᾶς δίδει τὴν δύναμιν νὰ ἐγειρόμεθα πάλιν. Τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα φλογίζει τὴν καρδίαν, φωτίζει τὴν διάνοιαν, γονιμοποιεῖ τὴν φαντασίαν, καὶ μὲ τὸν καλὸν πολίτην καὶ πατέρα μορφώνει καὶ τὸν καλὸν καλλιτέχνην. Οἱ ἑκατόν μας ναοί, αἱ ζωγραφίαι καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν Χριστιανῶν καλλιτεχνῶν, ἐξ ὧν εἶνε ἡ πλουσία ἡ Ἰταλία καὶ ὁ κόσμος, εἶνε τόσαι μαρτυρίαι, διὰ τὸ δικαστήριον τοῦτο τῆς ἀληθείας, πρὸς τὸ ὁποῖον προστρέχει ἀσμένως ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ὁ Φειδίας καὶ ὁ Ὅμηρος, ὁ Δάντης καὶ ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ὁ Βρουνελέσκος καὶ ὁ Ὀργάνιας, ὁ Ραφαὴλ καὶ ὁ Λεονάρδος δὰ Βίντσι, ὁ Δονατέλλος καὶ ὁ Γκιλβέρτης καὶ ἄλλοι πλεῖστοι πιστοποιοῦσιν ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἔμπνευσις εἶνε τὰ μάλιστα πλουσία καὶ πάντοτε γόνιμος. Καὶ ἂν εἰς τὴν ἔκφρασιν δυνατὸν κατὰ τρόπον τινὰ νὰ διαφέρῃ ἡ φόρμα οὐχ ἧττον θὰ εἶνε πάντοτε μεγάλη καὶ θαυμαστὴ διότι ὁ νοῦς, ὅστις ὑψοῦται δύναται νὰ περιπλανηθῇ εἰς καμπύλας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀνερχομένας ἀλλὰ θὰ μένῃ πάντοτε ὑψηλά. Ὁ Κορέγιος καὶ ὁ Βερνένης, ὁ Γοῦᾶν εἰς τὴν ἔκφρασιν δυνατὸν κατὰ τρόπον τινὰ νὰ τῶν χρόνων ὡς πρὸς τὸν τρόπον, ἀλλ' ἡ πρόθεσις ἦτο καλή. Καὶ κατεργόμενοι μέχρι τῶν πατέρων μας, ὁ Κανόβας, ὁ Ροσίνης καὶ ὁ Μαντζόνης δὲν ὑπῆρξαν μεγάλοι, διότι ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὴν θρησκείαν ;»

(Ἀκολουθεῖ) Σ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΚΥΚΝΕΙΑ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΟΥ

I

Ἦταν γιὰ μὲ μυστήριο
πῶς μιὰ μικρὴ νησίδα
νησιὰ στὴ δόξα ἐπέρασες
μεγάλα καὶ τρανὰ
κ' ἔσπασες πρώτη τῆς σκλαβιᾶς
τὴν ὄχεντρα ἀλυσίδα
κ' ἔστησες τρόπαια ἀθάνατα
ψηλὰ σὰν τὰ βουνά.

Μὰ χτὲς, ποῦ σὲ παλάτι σου
κυκλώπειο κ' ἔρμο ἐμπῆκα
κ' ἐθαύμαζα στοὺς τοίχους τους
τὸν πλοῦτο τὸ νεκρὸ,
μὲς τῆς πολλὲς του κάμαρες
ἕνα ἐκκλησάκι βρῆκα.
Ἦταν μεγάλη ἡ πίστις σου,
νησάκι μου μικρό!

II

Τρεῖς ἡρωΐδες ὅλη ἡ Γῆ
θὰ ψάλῃ στοὺς αἰῶνες,
ἐσένα μὲ τῆς δίδυμες
τῆς ἄλλες δυὸ ἀδελφές.
Κ' ἡ τρεῖς ἀντρεῖες, 'περήφανες,
μεγάλες 'Αμαζόνες,
μὲ ἴδια κ' ἡ τρεῖς κορμοστασιὰ
κι' ὅμοιες ἡ τρεῖς κορφές.

Μᾶν καὶ γιὰ σένα κάποτε
λάβρος τεχνίτης λάχῃ,
χρωματιστὴ ἢ μαρμάρινη
νὰ πλάσῃ ζωγραφιὰ,
ἡ Δόξα δὲ θὰ περπατῇ
στοὺς βράχους σου μονάχη,
μὰ δυὸ στεφάνια θὰ φορεῖ
'Εκείνη κ' ἡ 'Ωμορφιά!...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΣΕΡΒΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ἐν Παρισίοις πρέσβυς τῆς Σερβίας κ. Βέσιτς δὲν εἶνε μονον διακεκριμμένος διπλωμάτης, ἀλλὰ καὶ λογογράφος. Εἰς τὴν «Κυανῆν Ἐπιθεώρησιν» δημοσιεύει ἄρθρον, διὰ τοῦ ὁποίου ζητεῖ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ πατριωτ[illegible] ...αὶ ὁ ἡρωϊσμὸς τῶν Σερβῶν κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται εἰς τὴν ἐθνικὴν των ποίησιν. Ἰδοὺ τί γράφει·

«Ὅταν τῷ 1389 ἡ Σερβία ὑπέκυψεν εἰς τοὺς κάμπους τοῦ Κοσσόβου, ὁ Ὀθωμανικὸς στρατὸς πλημμύρισε τὸ Σερβικὸν ἔθνος μὲ τόσην ὁρμήν, ὥστε ἡ διανοητικὴ ἡμῶν ἐξέλιξις ἐσταμάτησεν ἀποτόμως.

Ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ κατέφυγε μέσα εἰς τὸν ἑαυτόν της. Ἐπὶ πέντε αἰῶνας οὐδεμίαν ἔλαβε σχολικὴν ἐκπαίδευσιν μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε μερικοὶ ἱερεῖς δὲν ἐγνώριζον ἀνάγνωσιν, οὔτε γραφήν. Ἔλεγον τὴν λειτουργίαν καὶ τὰς εὐχὰς ἐκ στήθους. Ὅλαι αἱ ἠθικαὶ ἀρχαί, ὅλοι οἱ κανόνες τῆς ζωῆς, τὸ πᾶν εἶχε συγκεντρωθῇ καὶ συμπυκνωθῇ εἰς τὰς παραδόσεις, αἵτινες μετεδόθησαν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν διὰ τῶν οἰκογενειῶν.

Καὶ ὅπως οἱ ἀγράμματοι ἱερεῖς ἐμάνθανον ἐκ στήθους τὰς προσευχάς, δύναταί τις εἰπεῖν, ὅτι ὅλον τὸ Ἔθνος ἔμαθεν ἐκ στήθους τὴν ἱστορίαν του, τὴν ὁποίαν ἑκάστη γενεὰ ἐκάλλυνε διὰ τοῦ ἰδεαλισμοῦ της.

Οἱ ψάλται, οἵτινες καλλίτερον διετήρησαν καὶ ἀνέπτυξαν τὴν ἐθνικὴν ποίησιν, τὴν πατριωτικὴν σερβικὴν ποίησιν, ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον τυφλοί. Ἡ ἐποποιία τοῦ Κοσσόβου ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸ «Ἆσμα τοῦ Ρολάνδου» μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι πέντε αἰῶνες ξενικοῦ ζυγοῦ μετέτρεψαν αὐτὴν εἰς ἓν εἶδος πατριωτικῆς ἱστορίας.

Οἱ πρόγονοί μας ἀνεζήτουν εἰς τὴν πηγὴν αὐτὴν τὰς καθοδηγούσας ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς καὶ δικαστικῆς ἀρχῆς. Ὅταν ὁ Τουρκικὸς κατακλυσμὸς συναπήγαγε τὸ Κράτος, τότε ἡ ὀργανωμένη πατρίς, ἡ λαϊκὴ ψυχὴ προσεκολλήθη εἰς τὸ ἔνδοξον αὐτῆς παρελθὸν καὶ ἐζήτησε νὰ κατασκευάσῃ ἐπὶ τῶν θεμελίων τούτων τὸ ἰδανικὸν τοῦ μέλλοντός της.

Ἡ ἱστορία ἐξεποιητικεύθη. Τὰ αἰσθήματα, αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ ἐλαττώματα ἐτροποποιήθησαν οὕτως εἰπεῖν.

Οἱ στρατιῶταί μας προτοῦ γείνουν ἀξιωματικοὶ εἶναι ἐξοικειωμενοι μὲ τὰ πρόσωπα τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς. Τὰ γνωρίζουν ἐνίοτε καλλίτερον ἀπὸ τοὺς ἰδίους αὐτῶν ἀρχηγούς, διότι ἐμεγάλωσαν μετ' αὐτῶν καὶ διότι ὅλαι αἱ πράξεις τῆς ζωῆς των προσηρμόσθησαν ἐπάνω εἰς τὰ πρότυπα αὐτά.

Χάρις εἰς τὴν ἐθνικὴν ποίησιν, ἕκαστος Σέρβος, ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς αὐτοῦ ἡλικίας, γνωρίζει τὸ παρελθὸν τῆς πατρίδος του, νομίζει, ὅτι γνωρίζει τὰς ἀρετὰς αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν ἡ βάσις τοῦ μεγαλείου της, καὶ τὰ ἐλαττώματα, ἅτινα τὴν κατέστρεψαν, ξῇ κατὰ μέγα μέρος δι' αὐτὴν καὶ δὲν λυπεῖται νὰ ἀποθάνῃ χάριν αὐτῆς.

Ἡ Σερβικὴ ἐποποιία δὲν ἔληξεν. Οἱ δύο τελευταῖοι πόλεμοι εἶχον τοὺς ψάλτας των, μάλιστα πολὺ καλοὺς, μεταξὺ αὐτῶν τούτων τῶν στρατιωτῶν μας καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν οἱ συμπατριῶταί μου εἰς τὸ στρατόπεδον συνθέτουν ἤδη τὸ ποίημα τοῦ γέρω-Βασιλῆᾶ, τοῦ ἀπογόνου τοῦ Καραγεώργη, τοῦ μαθητοῦ τῆς Γαλλικῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς, τοῦ πολεμιστοῦ τοῦ 1870, σώζοντος μαζὶ μὲ τοὺς γενναίους του τὴν Πατρίδα του, δι' ἡρωϊσμῶν ἀνταξίων τῶν προγόνων του κα τῆς χώρας του».

Δὲν νομίζετε, ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἠδύναντο θαυμασίως νὰ λεχθοῦν καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα;

Παρίσιοι Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΑΝΑ ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Μαρία Σκούφου

δεσποινὶς Μαρία Σκούφου εἶνε καλλιτέχνις μὲ τριπλῆν ὑπόστασιν· Ζωγράφος, μουσικὸς καὶ λογογράφος, δημοσιεύουσα ὑπὸ ψευδώνυμον ὡραῖα πεζὰ ποιήματα ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ». Ἀλλ' ἂν εἶνε ἐρασιτέχνις εἰς τὸ βιολὶ καὶ εἰς τὴν πένναν, ἡ ζωγραφικὴ εἶνε τὸ ἐπάγγελμα της.

Ἐργαστήριόν της εἶνε ἓν δωμάτιον μικρόν. Τοῦ ἐπισκέπτου τὸ βλέμμα μάτην ἀναζητεῖ τὴν ἀπόστασιν· τὰ ἔργα θέλουν ἀέρα. Ἡ καλλιτέχνις ἂς φανῇ στοργικωτέρα πρὸς αὐτά.

Ἡ δεσποινὶς Σκούφου εἶνε γνωστὴ ἤδη ἐκ παλαιοτέρων ἔργων της· ὁ «Ρεμβασμὸς» ἐξετέθη εἰς τὸ Σαλὸν τῶν Παρισίων τὸ 1911 καὶ ἔτυχε τιμητικῆς διακρίσεως. Κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις διαμονήν της εἰργάζετο πολύ, ἀλλὰ τὰ ἔργα της μένουν ἐκεῖ κατόπιν τοῦ πολέμου, καὶ οἱ κοσμοῦντες ἤδη τὸ ἐργαστήριόν της πίνακες εἶνε ἐργασίαι γενόμεναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τινες ἐδῶ.

Ἡ δεσποινὶς Σκούφου ἀναδεικνύεται παιδογράφος ἀρίστη. «Ἕνα δυστύχημα» εἶνε ὁ τίτλος ἑνὸς χαρακτηριστικοῦ πίνακος, ἐν ᾧ εἰκονίζονται δύο κοριτσάκια, μένοντα ἐν θλίψει πρὸ μιᾶς σπασμένης κούκλας. Δύο ἄλλα κοριτσάκια ἀποτελοῦν ἓν ὡραῖον σύμπλεγμα· τὸ ἓν καθήμενον διαβάζει καὶ τὸ ἄλλο ὄρθιον παρακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν. Μία ἄλλη παιδίσκη, ἡ ὁποία στηρίζεται εἰς ἕνα κλάδον, μὲ ἕνα πράσινον φόντο ἐντυπωτικόν. Τὸ Μυστικὸ—σκίτσο τὸ ὁποῖον θὰ ἐκτελεσθῇ ἀργότερα εἰς μεγαλείτερον μέγεθος,—τρία κοριτσάκια· τὰ δύο κάτι λέγουν μυστικὰ καὶ τὸ ἄλλο θυμώνει. Ἕνα ἄλλο σχεδίασμα μιᾶς μικρῆς κόρης καθημένης εἰς ἕνα πάγκον, ἐκτελεσθὲν ἐν Πόρῳ, μὲ ἕνα ἔντονον χρωματισμὸν καὶ

πολλὴν ἔκφρασιν εἰς τὰ μάτια. Ὅλα εἶνε εὔμορφα, εἶνε δὲ γνωσταί αἱ δυσκολίαι, προκειμένου περὶ ἀπεικονίσεως παιδικῶν μορφῶν—καὶ τὸ ἀνεπότακτον τῶν παιδιῶν, ὡς μοντέλων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἔκφρασίς των ἡ ἀπαιτοῦσα ψυχολογίαν καὶ σπουδήν. Ἡ δεσποινὶς Σκούφου ὑπερνικᾷ τὰς δυσχερείας αὐτὰς καὶ μᾶς δίδει πίνακας, πολλοὶ ἐνους ἀπὸ ζωὴν καὶ ἀπὸ νεανικὴν δροσιάν.

Ἐκτὸς τῶν παιδογραφιῶν, ἡ δεσποινὶς Σκούφου διακρίνεται ἐπίσης — καὶ κυρίως — ὡς προσωπογράφος. Ἔχει φιλοτεχνήσῃ πολλὰ πορτραῖτα τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουν βέβαιο εἰς τὰ ἀτελιέ της. Ὀλίγιστα, τὰ ὁποῖα ἔτυχε νὰ μένουν ἀκόμη, ἔχοντα καὶ κάποιας τάσεις συνθέσεως, δίδουν τὸ μέτρον τῆς τεχνικῆς εὐδοκιμήσεως της.

Ἡ δεσποινὶς Καρακατσάνη ὡς Μακεδονίτισσα μὲ τὰ θαυμάσια ἐξειργασμένον γραφικώτατον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς εἶνε ἄριστον ἔργον. Μία κόρη ἡ ὁποία κρατεῖ ἓν τριαντάφυλλον—ἐξετέθη εἰς τὸ Παρίσι—διακρίνεται διὰ τὴν γλυκεῖαν καὶ αἰσθηματικὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου. Ἡ δεσποινὶς Βασιλείου μὲ τὸ ὑπόλι καὶ τῆς νότες ἀποδίδει τὴν ρέμβην ἣν προκαλεῖ ἡ μουσικὴ ἔμπνευσις τοῦ Μπάχ.

Ὑπάρχουν καὶ ἔργα, ἀναπαραστάσεως Αἰγυπτιακῆς. Ἡ Φελλάχες, καὶ μία εὐμεγέθης Συριακὴ σκηνογραφία, μὲ μίαν ἐπιτυχῆ ἐπεξεργασίαν μανδολίνου, ναργιλὲ καὶ ντιβανίου. Ἰδίως τὸ φόρεμα τὸ Ἀσιατικὸν ἔχει ἀποτυπωθῆ μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Ἡ ἐργασία τῆς δεσποινίδος Σκούφου ἡ ἤρεμος καὶ προσεκτικὴ, εἶνε συγχρόνως μία ἐκδήλωσις ἑνὸς ἐνδεμύχου μυστικοπαθοῦς αἰσθήματος τὸ ὁποῖον συναντᾷ τις μόνον εἰς ἔργα ἀπὸ μίαν εὐγενῆ γυναικείαν Ψυχὴν ὡραϊζόμενα.

Δ. Κ.

Ὁ Ἐλευθερωτὴς ἀλγῶν.—Ρωμαντικὴ αὐτοκτονία.—Ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Ρώϋτερ. —Ἡ «Λουζιτάνια».—Ἡ δόξα τῶν ἐγκοσμίων. — Ἓν λείψανον Τέχνης. — Οὐδὲν καινόν. — Τὸ Ταμπού. — Οἱ πρόσκοποι εἰς τὸ Στάδιον. — Ὁ ἄγνωστος καλλιτέχνης.—Ἡ «Πρόοδος». —Τὸ Ζάππειον, οἱ διανοούμενοι καὶ οἱ κυανόαιμοι.

ΑΡΑ τὴν κλίνην τοῦ Μεγάλου Ἀσθενοῦς συνεκεντρώθησαν ἡ στοργὴ καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ Ἔθνους. Περὶ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀλγοῦντος Ἐλευθεροτοῦ πτερυγίζουν αἱ δεήσεις τοῦ λαοῦ ὑπὲρ ταχείας ἀναρρώσεως τοῦ πολυφιλήτου Ἡγεμόνος του. Καὶ αἱ εὐχαὶ αἱ ἐνδέμυχοι τῶν ὑπηκόων του, τῶν συμμαχητῶν καὶ τῶν ἀπελευθερωθέντων δὲν ἦτο δυνατὸν ἢ νὰ εἰσακουσθοῦν. «Ἐμεῖς νὰ πεθάνουμε φθάνει νὰ γίνῃ καλὰ ὁ Βασιληᾶς» ἰδοὺ ἡ λαϊκὴ ἐκδήλωσις τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία εἶνε τὸ ἀσάλευτον στήριγμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου, ὅταν μάλιστα ἐπ' αὐτοῦ κάθηται Ἄναξ Ἔνδοξος.

❊ ❊

Ὁ βαρῶνος Ρώϋτερ διευθυντὴς τοῦ ὁμωνύμου τηλεγραφικοῦ πρακτορείου ηὐτοκτόνησεν ἐπὶ τοῦ φερέτρου τῆς συζύγου του. Ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄνθρωπος τῶν ἐκπληκτικωτέρων εἰδήσεων, ἔχασε τὴν ψυχραιμίαν του καὶ ἀληθανατίσθη παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Βερθέρου καὶ τοῦ Ρωμαίου. Διότι ὁ ἔρως του ὑπερβαίνει τοὺς συνήθεις ἔρωτας τῶν ἐραστῶν. Ἦτο συζυγικὸς ἔρως. Καὶ εἰς τὸν αἰῶνα, καθ' ὃν ἡ στατιστικὴ τῶν διαζυγίων ἀνέρχεται τὰ ὕψη, ἀποτελεῖ ἐξαιρετικὸν φαινόμενον τὸ κύκνειον ἆσμα τοῦ βαρώνου, γράψαντος πρὸ τῆς αὐτοκτονίας· «Ἀγαπημένη μου, ἡ ζωὴ χωρὶς ἐσὲ μοῦ εἶνε ἀφόρητος. Ἀλλ' ὁ θάνατός σου δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ. Θὰ ἀναπαυόμεθα μαζὶ μέσα εἰς τὸν ἴδιον τάφον... Χαῖρε γλυκεία μου, συντροφιά!» Ἀκολουθοῦν δύο στίχοι τοῦ Σοφοκλέους γραμμένοι ἑλληνιστὶ καὶ λέγοντες ὅτι ὅταν στερηθῇ κανεὶς τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ, τὸ καλόν εἶνε νὰ ἐπιστρέψῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον ἐκεῖ, ὅθεν προῆλθεν. Ἡ πρὸς τὴν νεκρὰν σύζυγόν του ἐπιστολὴ τοῦ αὐτοκτονήσαντος ἐτέθη ἐντὸς τοῦ φερέτρου της. Ποιὸς τάχα θὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν ὑλιστικὴν αὐτὴν ἐποχὴν τοῦ ἀγρίου ἀλληλοσπαραγμοῦ νὰ χαρίσῃ μίαν ἐμπνευσμένην ὠδὴν εἰς τὸ ἀγαπημένον ἀνδρόγυνον, ποῦ κατῆλθεν ἀγκαλιασμένον εἰς τὸν τάφον ;

❊ ❊

Ἡ φρικαλεότης τοῦ πολέμου, εἰς ἣν οἱ Γερμανοὶ καὶ Ρῶσσοι κυριαρχοῦν, εἶχε καὶ τὸ τερατωδέστερον κορύφωμά της. Τὴν καταβύθισιν ἑνὸς πλωτοῦ κολοσσοῦ, τῆς «Λουζιτανίας» ἢ ὀρθότερον «Λουζιτάνιας» ἧς ἐπέβαινον ταξειδιῶται μὴ φανταζόμενοι ὅτι θὰ ἐξολοθρεύοντο κατὰ τὸν ὑπουλώτερον καὶ κτηνωδέστερον τρόπον. Ἡ Εὐρώπη, ἥτις πρὶν ἀλληλοεξοντωθῇ δὲν ἐπρονόησε νὰ σταματήσῃ τὴν ἐπίθεσιν πρὸ τῶν ἀθώων καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τοὺς ἀόπλους, εἶνε ἔνοχος ἀπέναντι τῆς ἱστορίας καὶ θὰ τῆς προσαφθῇ στίγμα, τὸ ὁποῖον θα ὠχριᾷ πρὸ οἱασδήποτε αἱμοσταγοῦς νύκης. Οἱ ὑπερχίλιοι πνιγμένοι ἀποτελοῦν ἓν σύμπλεγμα φρίκης, μέαν ἑκατόμβην ἀποτροπιασμοῦ.

❊ ❊

Ὅλα παρέρχονται εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν, ἀλλὰ ταχύτερον καὶ θλιβερώτερον παρέρχεται ἡ δόξα τοῦ θεάτρου. Ἕνα βράδυ πρὸ κενῶν καθισμάτων ἐνεφανίσθη ἡ μεγαλειτέρα δόξα τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, ἡ Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου, ἀπόμαχος πρὸ πολλοῦ τῆς σκηνῆς, διὸ νὰ ἀπαγγείλῃ πατριωτικὰ ποιήματα. Αὐτὴ ἡ ὁποία ὡδηγεῖτο θριαμβευτικῶς ἐκ τοῦ θεάτρου εἰς τὴν οἰκίαν της, δι' ἣν ἐσωρεύοντο λόφοι ἀνθέων καὶ λόγοι ἐξεφωνοῦντο καὶ θύελλαι ἐξέσπων ἐπευφημιῶν, αὐτὴ ἡ Πανελλήνιος, ἡ πάντοτε ἀσυναγώνιστος, προσέτρεξεν ἤδη εἰς τὰ ἀγνώμονα σανίδια τῆς σκηνῆς, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἔτρεμαν ὑπὸ τοὺς πόδας της διὰ νὰ ἐξοικονομίσῃ μερικὰ πενταδραχμα διὰ τὴν συντήρησίν της. Πλὴν ἑνὸς, οὐδεὶς ἐκ τῶν παλαιῶν θαυμαστῶν παρέστη. Sic transit.

❊ ❊

Ἀλλ' ἂν παρέρχεται ἡ δόξα τῶν ἐγκοσμίων, ἀλλὰ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Μερικὰ μικρὰ πνεύματα εἶνε κάποτε ἰσχυροὶ χαρακτῆρες.

❊

Τὸ πνεῦμα ἄνευ κρίσεως ὁμοιάζει πρὸς δᾶδα εἰς χεῖρας παράφρονος

❊

Τὰ ζῷα δὲν εἶνε τόσῳ ζῷα ὅσον νομίζονται. ἀφοῦ δέν ἔχουν οὔτε βουλευτὰς, οὔτε δικηγόρους, οὔτε ἰατρούς.

❊

Διὰ νὰ εἶνε κανεὶς ἥρως, δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ κραδαίνῃ ξίφος.

❊

Ἀνεξαρτησία γνώμης σημαίνει ἐλευθέραν ἔρευναν καὶ ἔλλειψιν πάσης προλήψεως.

❊

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ζῇ χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε, χωρὶς νὰ συλλογίζεται τίποτε, χωρὶς νὰ κάμνῃ τίποτε εἶνε τὸ δυστυχέστερον τῶν θηρίων.

❊

Μεγαλειτέραν ἐπιροὴν ἔχει ἡ γυνὴ μὴ ἔχουσα ψῆφον, παρὰ ἐὰν εἶχεν.

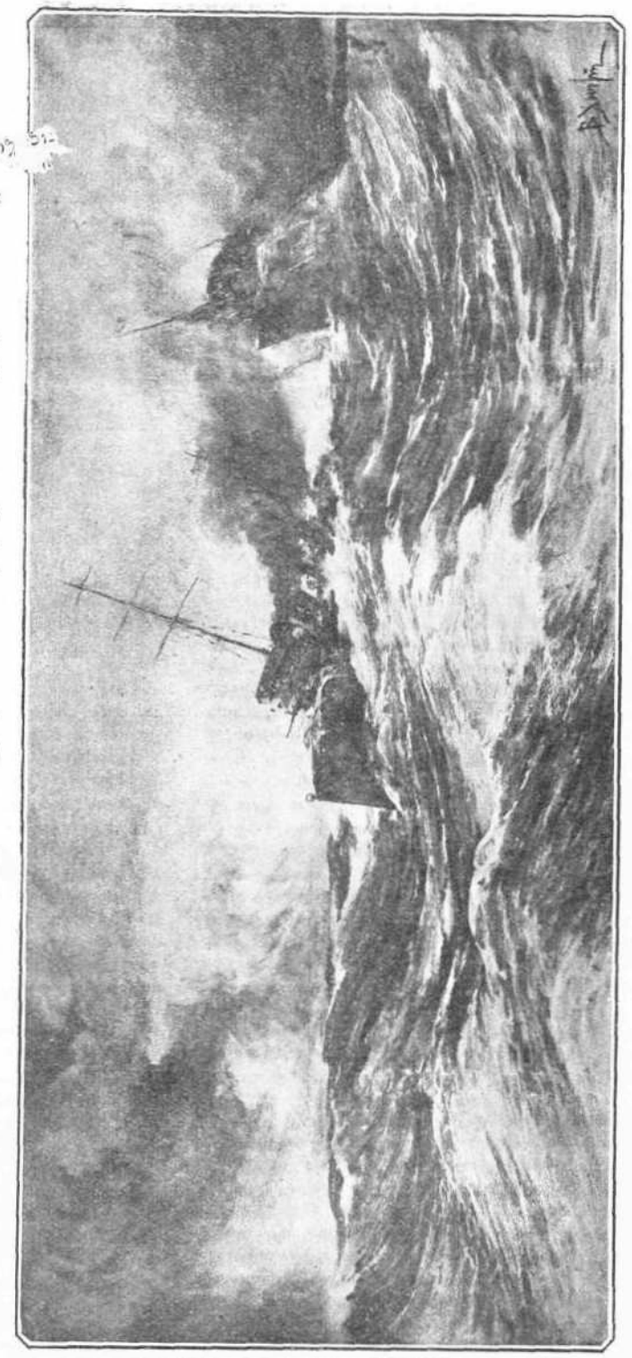

(Ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἔκθεσιν τῶν ἔργων τουλ.)

Πρὸς νηψίαν

Β. Χατζῆ

καὶ οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Εἷς διαπρεπὴς ἐξερευνητὴς ἀρχαιολόγος ὁ Κάμδεν Κόϐϐερν εἰς σειρὰν διαλέξεών του ἐν Φιλαδελφείᾳ, ἀνεκοίνωσε πλεῖστας περιέργους καὶ ἀγνώστους προόδους τῶν ἀρχαίων. Οὕτω, ὁ Νέρων ἐχρησιμοποίει εἰς τὰ ἀνάκτορά του ἀνελκυστῆρας, ἐν Ρώμῃ ἴσχυεν ἀπὸ τοῦ ΣΤ' αἰῶνος ὁ νόμος περὶ εἰσοδήματος, ἡ στενογραφία ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τοῦ πρώτου αἰῶνος ὑπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἁγίου Πέτρου ὑπῆρχον ἐν Ρώμῃ ἐργατικαὶ ἑνώσεις, ὑπῆρχον μονοπώλια καὶ τράστ, ἰδίως ἐλαίου, εἰδῶν καὶ ἀρωμάτων. Μόνον περὶ ἀπεργιῶν δὲν μᾶς πληροφορεῖ ὁ κ. Κεϐϐερν ἂν ἐγένοντο, ἀφοῦ ὑπῆρχον συνεργατικὰ σωματεῖα. Ἐξ ἄλλου ὁ αὐτὸς ἀρχαιολόγος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι αἱ δαπάναι τῶν ἀρχαίων πολυταλάντων ἦσαν πολὺ ἀνώτεραι τῶν σημερινῶν ἑκατομμυριούχων, ἀλλὰ καὶ ἡ διάθεσις τοῦ χρήματος καλαισθητικωτέρα. Εἷς Ρωμαῖος λ.χ. ἐδαπάνησεν ἐντὸς ἔτους διὰ τὴν διακόσμησιν τῆς οἰκίας του ποσὸν, ἴσως πρὸς δώδεκα ἑκατομμύρια. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι ὁ Νέρων, ἂν καὶ ἀμοχαρής, ἐδαπάνησε 240,000 δρ. διὰ νὰ μεταφέρῃ ἐξ Αἰγύπτου ρόδα διὰ νὰ στολίσῃ τὰς τραπέζας ἑνὸς δείπνου, τὸ ὁποῖον ἔδωσε...

Ὁ Παρισινὸς «Χρόνος» δημοσιεύει πρὸς τούτοις ἱστορικὸν ἄρθρον,ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ λογοκρισία, ἡ κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὀργιάζουσα, εἶνε Ἀφρικανικῆς καταγωγῆς, ἡ «Ταμποῦ» ὀνομαζομένη, ὑφισταμένη δὲ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν πρώτων κοινωνιῶν.

* *

Οἱ Πρόσκοποι αὐξάνουν καὶ πληθύνονται. Δισχίλιοι περίπου συνεκεντρώθησαν ἐκ διαφόρων μερῶν καὶ τὸ Στάδιον ἐν ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα παρουσίασε τὴν ἀκμαιοτέραν ἄνθησιν τῆς νέας ἑλληνικῆς γενεᾶς. Ἐπλημμύρησεν ὁ στίϐος ἀπὸ ὑγιᾶ σώματα, εὐθυτενῆ, ἀπὸ ἕνα μικρόκοσμον ζωηρότατον καὶ ἡ κονίστρα τῆς ἀλκῆς ἐδέχθη εἰς τοὺς κόλπους της τὸ σφρῖγος, τὴν ζωήν, τὸν παλμὸν τῆς Ἥϐης εἰς ποικίλας ἐκδηλώσεις, τονωτικὰς καὶ εὐστροφους. Οἱ Πρόσκοποι μὲ πυρετώδη δραστηριότητα ἔστησαν σκηνάς, ἐγκατέστησαν τηλέφωνον καὶ ἀσύρματον,ἐμαγείρευσαν, ἐνοσήλευσαν, συνηρμολόγησαν καὶ διῆλθον γεφύρας, κατεσκεύασαν οἰκίσκον, τὸν ἐπυρπόλησαν καὶ ἔσϐυσαν ἐγκαίρως τὸ πῦρ, ἔτρεξαν ὑπερπηδῶντες ἐμπόδια, ἐποδηλάτησαν, ἀλληλοεκτυπήθησαν, ἔπαιξαν ὡραιότατα προσκοπικὰ παιγνίδια. Ἡγέται δ' αὐτῶν, οἱ καὶ ἰδρυταί· Μελᾶς, Μίνδλερ,Πασπάτης. Τριανδρία ἀξία εὐγνωμοσύνης ἐθνικῆς.

* *

Ἡ ἀποκάλυψις περὶ τοῦ ζωγράφου Βρυζάκη καὶ δημοσίευσις τῶν ἔργων του ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ» ἐνεπόιησε ζωηροτάτην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους. κατάπληξιν δὲ ἡ ἀδιαφορία τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν φύλαξιν αὐτῶν. Εἰς τὴν Α. Β. Υ. τὸν πρίγκηπαΝικόλαον θὰ ὑποϐληθῇ ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ ζωγράφου αἴτησις ὅπως ἀποφυλακισθῶσι τῆς εἱρκτῆς τὰ ὡραῖα καὶ τόσον ἐνδιαφέροντα ἔργα τοῦ παραμείναντος ἐν ἀφανείᾳ καλλιτέχνου καὶ τῶν ὁποίων μέγιστον καὶ ἀνώτερον ὅλων εἶνε ὁ πίναξ ὁ παριστῶν τὴν «Ἔξοδον τοῦ Μεσολογγίου» καὶ ὅστις ὡς ἐκ τῆς ἀκαταλλήλου θέσεως ἐν ᾗ κατάκειται καὶ τῶν μεγάλων διαστάσεών του δὲν κατωρθώθη νὰ φωτογραφηθῇ. Εἰς τὸν πίνακα αὐτὸν ὑπάρχουν πιστῶς ἀποτετυπωμέναι αἱ φυσιογνωμίαι τῶν ἡρώων τοῦΜεσολογγίου.Τοῦ πίνακος τούτου ἔγραψε δύοἀντίγραφα ὁ Βρυζάκης. Τὸ ἓν ἐδωρήθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ Δημαρχεῖον Μεσολογγίου κατὰ τὴν ἐτησίαν δὲ λιτανείαν τῆς ἐξόδου περιφέρεται ὁ πίναξ, τὸ δὲ ἄλλο ὑπάρχει ἐν Ἀθήναις, εἰς ὑπόγειον τοῦ Πολυτεχνείου ! Ἐπίσης εἰς τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τῆς «Πινακοθήκης» ἔργον «Ἡ Ἑλλὰς συνάζουσα τὰ τέκνα της» ἐμπνευσθὲν ἐκ τοῦ γνωστοῦ ποιήματος του Ρήγα Φερραίου, διακρίνονται ἄριστα οἱ διάφοροι ὁπλαρχηγοί, ὁ Ὑψηλάντης, ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Παπαφλέσας, ὁ Μιαούλης, ὁ Κουντουριώτης, ὅστις κατέθεσεν εἰς τὴν ἀναγεννωμένην Ἑλλάδα τὰ πλούτη του. Διακρίνονται εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς τὰ χρυσᾶ νομίσματα. Εἰς τὸν πίνακα αὐτὸν διακρίνονται καὶ αἱ κατὰ τόπους ἐνδυμασίαι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δυνάμεναι νὰ χρησιμεύσουν ὡς πρότυπα δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἑκάστοτε μᾶς παρουσιάζουν ἐνδυμασίας ἀνιστορήτους. Ὡσαύτως μεγάλων διαστάσεων εἶνε ὁ πίναξ τῆς πυροπλήσεως τῆς ναυαρχίδος ὑπὸ τοῦ Κανάρη, τῆς ὁποίας ἐπίσης δὲν ἦτο εὔκολον νὰ ληφθῇ φωτογραφία. Ὁ τυφλὸς τοῦ Ναυπλίου ἐμπνευσθεὶς ἐκ ποιήματος τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου παριστᾷ ἀγωνιστὴν τοῦ Μεσολογγίου. Ὁ κ. Βρυζάκης, ἀνεψιὸς του καλλιτέχνου ἔχει τὴν ὡραίαν σκέψιν νὰ ἐκδώσῃ εἰς λεύκωμα τὰς εἰκόνας, εἰς χρωμολιθογραφίαν. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ διδακτικὰ ϐιϐλία τὰ ἱστοροῦντα τὰ γεγονότα τῆς Ἐπαναστάσεως πρέπει νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀντὶ τῶν τερατωδῶν παρεμορφώσεων, αἱ ὁποῖαι συνήθως τὰ στιγματίζουν. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐπείγει ἡ διάσωσίς των καὶ ἡ ὑπὸ εἰδικοῦ τεχνίτου, οἵος ὁ κ. Χατζόπουλος, ἐστιμασιὸν τῶν ἐφθαρμένων μερῶν καὶ ἡ τοποθέτησις αὐτῶν εἰς τὴν ἁρμόζουσαν θέσιν ἐν Μουσείῳ.

* *

Ἡ «Πρόοδος», τὸ χρησιμώτατον αὐτὸ σωματεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου θαυμασίως προάγεται ἡ ἐγχώριος παραγωγὴ τοῦ κεντήματος καὶ τῆς ποικιλτικῆς, εἶχεν ἀνάγκην ἐνισχύσεως καὶ ἡ Ὑψηλὴ προστάτις ἀλλ' ταυτῷ καὶ ἀφοσιωμένη ἐργάτις — διότι πρώτη δίδει τὸ παράδειγμα τῆς ἐργασίας — ἡ Α. Β. Υ. ἡ πριγκήπισσα Ἀλίκη εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ διοργανώσῃ λαϊκὴν καὶ ἀριστοκρατικὴν ἅμα ἑορτὴν ἐν τῷ Ζαππείῳ, τὸ ὁποῖον περιφραχθὲν μετεϐλήθη εἰς πρατήριον, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ εἰς κέντρον διασκεδάσεως ποικιλώτατον. Ἡ ἑορτὴ ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ της, ἐνισχυτικοῦ ἑνὸς ἱδρύματος ἀξίου πάσης ὑποστηρίξεως, κατέδειξεν ὅτι ἄριστα θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ ἄχρηστον σήμερον κτίριον τοῦΖαππείου,καὶ νὰ καταστῇ κέντρον ψυχαγωγίας καὶ ἐκλεκτῆς συγκεντρώσεως ἐν τῷ ὑπερόχῳ κυκλικῷ περιστυλίῳ του. Καὶ συναυλίαι καὶ χοροὶ καὶ διαλέξεις καὶ ἐκθέσεις καὶ ποικίλαι κοινωνικῆς ἀνάγκης συγκεντρώσεις ἠδύναντο νὰ γίνωνται ἀπὸ τὴν ἄνοιξιν ἕως τὸ φθινόπωρον. Θ' ἀπέϐαινεν οὕτω τὸ ἐντεικτήριον τῶν διανοουμένων καὶ τῶν κυνοαίμων. Ἕνας στολισμὸς ἀρχαιοπρεπὴς καὶ φῶς φανταεμαγορικὸν, θὰ τὸ καθίστων ἀληθινὴν ὅασιν εἰς τὴν θερινὴν αὐχμηρότητα τῶν Ἀθηνῶν. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ ἔλειπαν τὰ κυλικεῖα καὶ τὰ ἀναψυκτήρια μὲ μίαν καλὴν ὀρχήστραν. Ζητοῦνται ἐπιχειρηματίαι καὶ πρὸ παντὸς καλεξσθητοι ἄνθρωποι.

ΔΑΦΝΙΣ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Ὁ Πάπας καὶ ἡ Τέχνη

Ὁ Πάπας ἐπέτρεψεν εἰς τὸν διάσημον Γάλλον γλύπτην Ροντὲν νὰ κατασκευάσῃ τὴν προτομήν του. Ὁ Ροντὲν ἤρχισεν ἤδη τὸ ἔργον του μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ Πάπας δεικνύει ἰδιαιτέραν προτίμησιν πρὸς τοὺς Γάλλους καλλιτέχνας. Πρὸς τοῦτοις ὁ Γάλλος ἐπίσης ζωγράφος Ἀλϐέρτος Μπεναρ' ἐζωγράφισε τὴν προσωπογραφίαν τοῦ Ποντίφηκος.

Ὁ Φλωρεντῖνος γλύπτης Ραφαὴλ Ρομανόλι κληθεὶς ἐκ Πετροπόλεως εἰς Ρώμην ὅπως ἐκτελέσῃ μίαν ἐρειχαλκίνην προτομὴν τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΕ' ἀρνήθη εἰς ἕνα δημοσιογράφον ὅτι δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὸν Πάπαν περισσοτέρας τῶν τριῶν συναντήσεις πρὸς σχεδίασιν. Ἐρωτηθεὶς δὲ περὶ τῶν ἐντυπώσεών του ὡς καλλιτέχνου, ὁ διάσημος γλύπτης ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς·

«Ὁ Πάπας ἔχει μίαν κεφαλὴν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν μὲ χαρακτηριστικὰ τῆς ζωηροτέρας εὐφυΐας. Τὸ εὐρὺ μέτωπόν εἶνε ὀλίγον συμπεπιεσμένον μεταξὺ τῶν ζυγωμάτων, τὸ δὲ κρανίον του εἶνε στρογγύλον. Τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα προδίδουν πνεῦμα γαλήνιον καὶ ἰσορροπότατον. Ἡ ὀρϊς εἶνε ἀέτειος,αἱ δὲ ὀφρεῖς ϐαθεῖαι εἰς τρόπον ὥστε μεγαλύνεται ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν του, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε μεγάλοι ἀλλ' εἶνε στιλπνοὶ καὶ ζωηρότατοι. Οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ ὀλίγον μυωπικοὶ κρύπτονται συχνὰ διὰ πυκνῶν ὀμματοϋαλίων,ἀλλὰ τὸ ϐλέμμα τόσον συχνὰ ἐκτοξευόμενον ἄνωθεν τῶν φακῶν ἀποκαλύπτει ἀγχίνοιαν φωτεινὴν καὶ ἐτοίμην. Τὸ στόμα εἶνε εὐρὺ, ἀλλὰ καλῶς διαγεγραμμένον μὲ μίαν τομὴν ἀσφαλῆ καὶ εὔρωστον ἥτις ἐνδεικνύει εἰδικὴν εὐστάθειαν εἰς τὰς συλλαϐανομένας σκέψεις. Ὁ πώγων του προέχει κατὰ τὸν κλασικὸν τύπον τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ Ναπολέοντος. Τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα ὑφίστανται εἶτα παραδόξους μεταϐολὰς καὶ ποικίλους φυσιογνωμικοὺς συνδυασμοὺς προξενουμένους ἀπὸ τὸν νευρικὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν σχεδὸν ἀνήσυχον τοῦ Ποντίφηκος».

Αἱ προτομαὶ ἃς κατεσκεύασεν ὁ Ρομανόλι εἶνε δύο. ὕψους 60 ἑκατοστομέτρων. Ὁ Πάπας ἔμεινεν εὐχαριστημένος πολὺ ἐξ αὐτῶν καὶ ἐδώρησεν εἰς τὸν γλύπτην μίαν παμμεγέθη φωτογραφίαν μὲ αὐτόγραφον ὑπογραφήν του. Μεθ' ὃ προσέθηκε μετ' ἀνακουφίσεως εἰς τὸν γλύπτην·

—Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν, διότι ἐτελείωσα πλέον μὲ τοὺς ζωγράφους καὶ τοὺς γλύπτας. Σεῖς εἴσθε ὁ μόνος διὰ τὸν ὁποῖον ἐποζάρισα τρεῖς φορὰς, ἀλλὰ σᾶς ϐεϐαιῶ ὅτι πολὺ ἐκοπίασα διὰ τοῦτο. Ὕπαγε καὶ δέχθητι τὴν εὐλογίαν μου.

Ἐπίταξις ϐιϐλίων

Ἡ Γερμανικὴ Κυϐέρνησις ἐπιτάσσει ϐιϐλία. Οἱ Γερμανοὶ θεωροῦντες τὰ ϐιϐλία ὅτι εἶνε ἡ πνευματικὴ τροφὴ τοῦ στρατιώτου κατήρτισαν μεγάλην ἑταιρείαν διὰ νὰ τοῖς στέλλῃ ϐιϐλία. Τὰ πεδία τῶν μαχῶν εἶνε πλήρη ἀπὸ ϐιϐλία, καθὼς καὶ τὰ νοσοκομεῖα.Χιλιάδες χιλιάδων τόμοι κυκλοφοροῦν καθ' ὅλον τὸ στρατόπεδον, εἰδικὴ δὲ ὑπηρεσία ἔχει διοργανωθῇ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ὑπάρχουν ἰδιαίτερα ϐιϐλία διὰ τοὺς μαχομένους καὶ ἄλλα διὰ τοὺς τραυματίας. Ἡ ἐκλογὴ γίνεται ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, ἐπὶ ἑκάστου δὲ τόμου τίθεται διακριτικὴ σφραγίς. Ὁ ὅλος ὀργανισμὸς ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, εἶνε δὲ τέλειος. Ἀποστέλλονται δὲ ἡμερησίως 4000 τόμοι ϐιϐλίων. Ἐπὶ 100 ϐιϐλίων ἀναλογοῦν 60 εὐθύμου ὕλης, 10 ἠθικῆς διδασκαλίας, 10 στρατιωτικῆς ἐπιστήμης, 10 ἱστορικῆς γεωγραφίας, 5 ἐπιθεωρήσεις, 5 χάρται.

Μία ἐπιγραφὴ μνημείου

Ἡ Ἀμϐέρσα διετήρησε ζῶσαν τὴν λατρείαν πρὸς ἓν τῶν διασημοτέρων τέκνων της, τὸν Ροῦϐενς.Ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τὸ ὁποῖον ἔχουν ἀνεγείρει ἐπὶ τῆς Πρασίνης πλατείας, ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφὴ Σ.Π.Κ.Α., δηλαδὴ· Σενάτους, Πόπουλους, Κϐὲ, Ἀντϐερπιένσις (Ἡ Γερουσία καὶ ὁ Λαὸς τῆς Ἀμϐέρσης). Νεαρός τις Βέλγος, τὸν ὁποῖον ἐπείραξεν εἰς τὰ νεῦρα τὸ γερμανικὸν θράσος, μετέϐαλε τὴν ἐπιγραφὴν, ἐπωφεληθεὶς τοῦ κενοῦ διαστήματος τοῦ ὑπάρχοντος μεταξὺ ἑκάστου στοιχείου, εἰς τὰς ἑξῆς λέξεις· «Σὰλ Προυσιὲν Κιτὲ Ἀμϐέρς» (Βέϐηλοι Γερμανοὶ ἐγκαταλείψατε τὴν Ἀμϐέρσαν). Τὸ ἀθῷον αὐτὸ ἀστεῖον ἐστοίχισε 50,000 μάρκων πρόστιμον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἀμϐέρσης.

Κειμήλια ὑπὸ φύλαξιν

Ἀληθεῖς θησαυροὶ ἀξίας ἑκατομμυρίων ἀπεστάλησαν ἐν Ἀγγλίᾳ ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐξεράγη ὁ πόλεμος ὑπὸ πλουσίων οἰκογενειῶν τοῦ Βελγίου καὶ τῶν γαλλικῶν ἐπαρχιῶν αἵτινες κατέχονται νῦν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν. Πρό τινων μηνῶν ἀπεστάλησαν εἰςΒούλογχαμ Πολὺς τὰ κοσμήματα τῆς Βασιλίσσης τοῦ Βελγίου, ἅτινα ἐξετιμήθησαν ἀξίας πλείστων ἑκατομμυρίων καὶ διατηροῦνται εἰς τὴν αὔθουσαν τοῦ θησαυροφυλακίου, τοῦ ὁποίου μόνος ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἔχει τὴν κλεῖδα. Ἡ Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα, εἰς Μαλμπόρου Χάους, ἔλαϐεν ὑπὸ φύλαξιν τὴν πολυτιμωτέραν συλλογὴν ἀρχαίων μικροπροσωπογραφιῶν, ἥτις ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἀποσταλεῖσαν ὑπὸ Γαλλίδος τινὸς κυρίας, ἀξίας δύο καὶ ἥμισυ ἑκατομμυρίων φράγκων. Εἷς ἐκ τῶν πλουσιωτέρων Ἄγγλων τραπεζιτῶν ἔχει τὴν ἐξοχικήν του ἔπαυλιν πλήρη θησαυρῶν ἀποσταλέντων ὑπὸ πέντε ἢ ἑξΓαλλικῶν καὶ Βελγικῶν οἰκογενειῶν, ἤτοι πίνακας ζωγραφικῆς, κοσμήματα, ἀριστουργήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, πολύτιμα ἀρχαῖα νομίσματα καὶ ἕτερα κειμήλια ἀξίας 15 ἕως 20 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Ἡ Αἰγυπτιακὴ φιλολογία

Εἰδικὸς ἐπιστήμων μελετῶν τὴν ἀρχαίαν αἰγυπτιακὴν φιλολογίαν διήρεσε αὐτὴν εἰς τρεῖς περιόδους ἀντιπροσωπευούσας τὰς τρεῖς ἱστορικὰς περιόδους τῆς Αἰγύπτου, δηλαδὴ τὴν ἀρχέγονον περίοδον, τὴν μέσην καὶ τὴν τῆς παρακμῆς. Ὀλίγιστα ϐιϐλία τῆς φιλολογίας τῆς ἀρχαιοτέρας περιόδου ἔφθασαν μέχρις ἡμῶν. Οἱ Αἰγύπτιοι διεξήγαγον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἑτέρας ἐπιχειρήσεις καὶ ἠσχολοῦντο εἰς ἄλλας μελέτας πολὺ διαφόρους τῆς φιλολογίας. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἐσημείωσε τὸν θρίαμϐον τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς γλυπτικῆς, ἐξ ὧν ἀνέκυψαν αἱ Πυραμίδες καὶ τὰ μεγαλομονολιθικὰ ἀγάλματα. Τὰ ϐιϐλία τῆς πρώτης περιόδου εἶνε γενικῶς ἠθικοῦ χαρακτῆρος ἢ περιέχουσιν ϐιογραφίας, ἐγχειρίδια ἰατρικῆς καὶ στοιχεῖά τινα ἀστρονομίας. Ἡ μέση περίοδος ὑπῆρξεν ἡ κλασικὴ ἐποχὴ τῆς αἰγυπτιακῆς φιλολογίας. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἡ φιλολογία προσέλαϐε νέον ὕψος καὶ ἠσχολήθη περὶ αἰσθημάτων καὶ παθῶν. Ἰδίως ϐιϐλίον μεγάλης φιλολογικῆς ἀξίας εἶνε τὸ ἐπιγραφόμενον «Συμϐουλαὶ ἑνὸς φρονίμου» ἐν τῷ ὁποίῳ περιγράφονται αἱ δυστυχίαι ἑνὸς λαοῦ

κατατρυχομένου ὑπὸ ἐμφυλίων σπαραγμῶν. Ἡ ποίησις ἤνθισεν ἐπίσης ἐνΑἰγύπτῳ κατὰ τὴν τρίτην περίοδον καθ' ἣν ὅπως δοξασθῶσιν αἱ νίκαι τοῦ Ραμσῆ Β' ἐγράφη ὁ «Ὕμνος πρὸς τὴν Νίκην». Ὁ Ὕμνος πρὸς τὸν Ἥλιον» εἶνε τὸ μεγαλείτερον θρησκευτικὸν ποίημα τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐξ αὐτοῦ ἴσως ἐνεπνεύσθησαν καὶ οἱ Ἑβραῖοι συγγραφεῖς καθ'ὅσον πολλὰ ποιήματα αὐτῶν ὁμοιάζουσι πρὸς τὸν ὕμνον αὐτόν.

Νέον μουσικὸν ὄργανον

Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης κατεσκεύασε μικρὸν μηχανικὸν τόξον διὰ τετράχορδον ὁμοιάζον πολὺ πρὸς γραφομηχανήν. Ἀλλ' ὅλα τὰ μεταλλικὰ πλῆκτρα ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται ἀντὶ νὰ κινοῦσι τὰ γράμματα πρὸς ἀποτύπωσιν,κινοῦσιν ἠλεκτρικῶς τεχνητοὺς δακτύλους πρὸς τροποποίησιν τοῦ ἤχου τῆς χορδῆς ὅπως κάμνει ὁ παίζων τετράχορδον διὰ τῶν δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Ἀφ' ἑτέρου τὸ τόξον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ κινητοὺς δίσκους ἐπὶ ἀξόνων οἵτινες κινοῦνται ἐπίσης ἠλεκτρικῶς.Ἡ κίνησις παρέχεται ὑπὸ μικροῦ ἐσωτερικοῦ κινητῆρος ὅστις εὑρίσκεται συνδεδεμένος μετὰ τοῦ ρεύματος τῆς πόλεως. Ἡ πρὸς ἐκτέλεσιν μουσικὴ εἶνε ἀποτυπωμένη ἐπὶ μακρῶν χαρτίνων ταινιῶν ὅπως ἡ μουσικὴ τῶν ἠλεκτρικῶν κλειδοκυμβάλων. Τὸ μηχάνημα τοῦτο ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ ἐφευρέτου του «ἀριστοτέχνημα» καὶ λέγεται ὅτι ὁ διάσημοςΚουμπελίκδιερχόμενος ἐκ Σικάγου ἐξετέλεσε μουσικὰ τεμάχια προ τοῦ κοινοῦ διὰ τοῦ μηχανήματος τούτου καὶ ἐπέτυχε θαυμαστῶς. Ἡ τιμὴ τοῦ «ἀριστοτεχνήματος» ὡρίσθη εἰς 6000 φράγκα.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἀμερικῆς

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς τελευταίας ἀπογραφῆς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐδημοσιεύθησαν μόλις κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1914. Ἐξ αὐτῶν ἐξάγεται ὅτι ὁ πληθυσμὸς ὑπερβαίνει τὰ 91 ἑκατομμύρια ψυχὰς ἐπὶ ἐκτάσεως 3 ἑκατομμυρίων τετραγωνικῶν μιλλίων. Ἀπὸ τοῦ 1900 ἔτους οἱ κάτοικοι ηὔξησαν κατὰ 21 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἕνεκα τῆς μεταναστεύσεως. Πεντήκοντα ἀμερικανικαὶ πόλεις ἔχουσι νῦν ἄνω τῶν 100 χιλιάδων κατοίκων καὶ τρεῖς ὑπερβαίνουσι τὸ ἑκατομμύριον. Ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν περιλαμβάνει διαφόρους φυλάς, ἀλλ' ἡ πλειονότης ἀνήκει εἰς τὴν λευκὴν φυλήν, ἥτις ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ 81 ἑκατομμυρίων κατοίκων, ἕπονται οἱ Μαῦροι (9 ἑκατομμ.), εἶτα οἱ Κινέζοι κτλ. Ἀριθμοῦνται ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ 106 ἄνδρες ἐπὶ 100 γυναικῶν καὶ εἰς 13 ἑκατομμύρια ἀνέρχονται οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ γεννηθέντες κάτοικοι, ἐξ ὧν 2 1)2 ἑκατομ. Γερμανοί.

1,200,000 νεκροί.

Ὑποτιθεμένου ὅτι ὁ παρὼν πόλεμος θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπασχολῶν 20 μέχρις 22 ἑκατομμυρίων ἀνδρῶν καὶ ὑπολογιζομένων τῶν νεκρῶν εἰς 5 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν, θὰ ἀπολεσθῶσιν ἀνεπανορθώτως 1,200, 000 ἄνδρες. Ἀλλ' αἱ ἀσθένειαι θὰ ἐπιφέρωσι καὶ ἄλλας ἀπωλείας πολὺ σπουδαιοτέρας. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ εὐφλογία κατὰ τὸ 1871 ἐφόνευσεν 128 χιλιάδας ἄνδρας. δηλαδὴ τὸ τρίτον τῶν πεσόντων εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Ἡ κόρη καὶ ὁ διπλωμάτης

Ποία διαφορὰ μεταξὺ ἑνὸς διπλωμάτου καὶ μιᾶς δεσποινίδος; Μὲ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἤνοιξε μία Ἀμερικανικὴ ἐφημερὶς διαγωνισμὸν μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν της. Ἡ ἀπάντησις, ἡ ὁποία ἐπῆρε τὸ πρῶτον βραβεῖον, εἶναι εὐφυεστάτη. Ἰδοὺ αὐτή: Μεταξὺ ἑνὸς διπλωμάτου καὶ μιᾶς δεσποινίδος ὑπάρχει ἡ ἑξῆς διαφορά. Ὅτι, ὅταν ὁ διπλωμάτης λέγῃ «ναί», σκέπτεται «ἴσως», ὅταν λέγῃ «ἴσως», σκέπτεται «ὄχι», καὶ ὅταν λέγῃ «ὄχι», δὲν εἶναι πλέον διπλωμάτης. Ἡ δεσποινὶς ὅμως, ὅταν λέγῃ «ὄχι», σκέπτεται «ἴσως», ὅταν λέγῃ «ἴσως», σκέπτεται «ναί», καὶ ὅταν λέγῃ «ναί», δὲν εἶναι πλέον δεσποινίς.

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Δεσπ. Ι. Α.

Ὦ λίμνη φεγγαρόλουστη
μάτια γλυκὰ ὀνειρεμένα,
γιατὶ ὅλο στὸ ἄπειρο
πλανᾶσθε δακρυσμένα ;

Γιατὶ πάντα στὸ ἄγνωστο
κυττᾶτε βουρκωμένα ;
Κλαῖτε γι' αὐτὰ ποῦ θἄρθουνε
ἢ γιὰ τὰ περασμένα ;

ΣΠ. ΒΑΛΛΩΣΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΖΩΗ

Σύλλογος Ἐρασιτεχνῶν

Ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Δραματικοῦ τμήματος τοῦ «Συλλόγου τῶν Ἐρασιτεχνῶν» παρεστάθη ὁ «Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας» τοῦ ἀειμνήστου Κορομηλᾶ, τὸ πρῶτον ἄξιον λόγου καὶ γνήσιον ἑλληνικὸν εἰδύλλιον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του ἐριζώθη εἰς τὰ δραματολόγια τῶν ἑλληνικῶν θιάσων, καὶ ἰδίως τῶν περιοδευόντων. Καὶ ἦτο ὀρθοτάτη ἡ προτίμησις τοῦ ἔργου αὐτοῦ καὶ λόγῳ σεβασμοῦ πρὸς ἕνα πρωτεργάτην τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς — κατ' εὐτυχῆ δὲ σύμπτωσιν, μετέσχον τῆς παραστάσεως ἡ κόρη καὶ οἱ ἔγγονοι τοῦ ποιητοῦ καὶ ὁ ἔγγονος τοῦ Ζαλοκώστα ὅστις ἔγραψε τὸ ποίημα τὸ ἐμπνεῦσαν τὸ ἔργον — ἀλλὰ καὶ διότι θὰ ἐδίδετο αὐκαιρία νὰ τὸ ἴδῃ καὶ ἡ ἀνωτέρα τάξις. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ ἐρασιτέχναι ἐστέρησαν τὸ ἔργον τοῦ τοπικοῦ χρωματισμοῦ του, ἐξευγενίσαντες αὐτό. Διότι ἔργον τὸ ὁποῖον διαδραματίζεται εἰς καλύβας καὶ βουνὰ δὲν παίζεται μὲ γοβάκια λουστρίνια καὶ μὲ κάλτσες τρανσπαράν. Ἀλλὰ καὶ αἱ φωναὶ καὶ αἱ στάσεις καὶ αἱ ἐνδυμασίαι προέδιδον τὴν εὐγενικὴν καταγωγὴν τῶν ὑποδυομένων προσώπων. Αἱ ἐνδυμασίαι λ. χ. δὲν ἦσαν τῆς Δωρίδος, ἀλλ' Ἀρβανίτικες, τῶν περιχώρων τῆς Ἀττικῆς, ἄγνωστον δὲ πῶς ἡ ἀνακρίβεια αὐτὴ διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ διευθύνοντος κ. Λιδωρίκη, ὅστις εἶνε Λιδωρικιώτης. Οἱ ἄνδρες εἶχον κατὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκφρασιν ἑνὸς Δωριέως, ὧν πρώην βουλευτῶν. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄσματα τοῦ χοροῦ ἦσαν οὐχὶ τὰ γνήσια δημοτικά, ὡς ἄδονται,ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δὲν γνωριζομεν ποίας προελεύσεως. Ἡ mise en scène πολὺ καλά. Ἀλλ' ἐὰν παρετηρήθησαν αἱ ἀτέλειαι αὐταί, ὑπὸ ἔποψιν ὑποκρίσεως τὸ ἔργον παρεστάθη μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς ἐπιτυχίας πρέπει νὰ ταχθῶσιν αἱ δεσποινίδες Δαμασκηνοῦ καὶ Ἀμπελᾶ. Ἡ πρώτη δραματικὴ ὡς Κυρὰ-Γιάννενα, ἡ δευτέρα λυρικὴ ὡς Κρουστάλλω. Ἡ δ)νὶς Δαμασκηνοῦ ἔπαιξεν ὡς τελεία ἠθοποιός· φυσιογνωμικῶς ὑπέροχος· εἰς τὴν κατάραν μετέδωσε ρίγη φρίκης. Ἡ δεσποινὶς Ἀμπελᾶ ἀπέδωσε τὸν εἰδυλλιακὸν χαρακτῆρα τοῦ ρόλου της πολὺ φυσικά. Ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἄριστος ὁ κ. Ποπολᾶνος ὡς Μῆτρος. Μᾶς ἔδωσεν ἕνα ζωντανὸν, ὑπερήφανον λεβέντικον τύπον, βοηθούσης καὶ τῆς ὡραίας φωνῆς του καὶ τοῦ εὐθυτενοῦς ἀναστήματός του. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν τῆς ἐπιτυχίας ἦλθαν ἡ κ. Στράτου — κόρη τοῦ ποιητοῦ — ὡς κυρὰ — Στάθαινα, ἡ ὁποία ἔπαιξε μὲ στοργὴν πρὸς τὸ πατριωτικὸν ἔργον, ἐπιδείξασα μίαν ἤρεμον εὐγένειαν ἀγαθότητος, ἀλλ' εἰς τὰς δραματικὰς σκηνὰς σχεδὸν ἀνέκφραστος, ὁ κ. Παναγόπουλος ὡς Χρόνης, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην φορὰν διακριθεὶς ἤδη εἰς τὴν κωμικὴν ἠθοποιΐαν. Ὁ κ. Λοῦρος ὡς Λιάκος ἠδικεῖτο ἀπὸ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του καὶ τὴν λεπτὴν φωνήν του, ἡ ὁποία ἔχανεν ἀκόμη περισσότερον πρὸ τῆς ἀδρᾶς φωνῆς τῆς Κρουστάλλως· δηλαδὴ ἀντιθέτως ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε. Ἡ δεσποινὶς Λάσκαρη ἔχουσα ἔμφυτον τὴν ἀφέλειαν, ἤρεσεν ἐπίσης. Τὸ ἄσμα τῆς κ. Στράτου ὡς καὶ τοῦ κ. Ποπολάνου πολὺ καλόν. Ἡ χορῳδία ἀνεπαρκής.

—Ἡ τελευταία ἡμερὶς τοῦ Δραματικοῦ τμήματος τοῦ Συλλόγου τῶν Ἐρασιτεχνῶν ἀφῆκε καλλίστας ἐντυπώσεις. Ἐπαίχθησαν τρεῖς μονόπρακτοι κωμῳδίαι—διατί τάχα μόνον κωμῳδίαι ; ἐξ ὧν αἱ δύο γαλλικαὶ καὶ μία κατὰ μετάφρασιν, ἐνῷ ἠμποροῦσε κάλλιστα νὰ ἀντιστραφοῦν ἀριθμητικῶς αἱ ἀναλογίαι διότι δὲν χρησιμεύουν αἱ παραστάσεις πρὸς ἐπίδειξιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ἀλλὰ τέχνης ὁρμοζομένης εἰς τὴν ἔκφρασιν ἐν τῇ μητρικῇ γλώσσῃ τῶν ὑποκριτῶν. Εἰς τὴν «Λολότανα» τοῦ Μεῖλὰκ καὶ Ἀλεβὺ ἔπαιξε θαυμάσια ἡ δ)νὶς Χρυσούλη,κατωρθώσασα μαλονότι ὁ ρόλος ἦτο ἀνάρμοστος εἰς δεσποινίδα κοινωνικῆς περιωπῆς νὰ τὸν ἀποδώσῃ μὲ χάριν καὶ ὑπόκρισιν καὶ προφορὰν ἐντελῶς Παρισινήν. Καλλιστη καὶ ἡ ὑποκρινομένη τὴν βαρώνην κ.Γκουντὶμ τοῦ Ρώσσου στρατιωτικοῦ ἀκολούθου ἥτις ἔπαιξε μὲ πολλὴν ἐλευθερίαν. Οἱ κύριοι, διότι ἴσως εἶχον ἀχάριστον ρόλον δὲν ἔδειξαν ἄξια λόγου προτερήματα.

Εἰς τὸν «Διαβολογιατρὸν» κωμῳδίαν τοῦ Ζαμακοῖς, ἔξυπνην εἰς μερικὰ σημεῖα, ἀλλὰ παραφορτωμένην ἀπὸ σκηνὰς ἐξ ὧν ἔλειπεν ἡ πρωτοτυπία καὶ ἡ ὁποία ἂν ἐσυντομεύετο κατὰ τὴν διασκευὴν θὰ εὐηρέστει ἀκόμη περισσότερον, ὁ κ. Φωκᾶς ἔξοχος ὡς ἀσθενὴς θυληδρίας. Ὁ κ. Οἰκονομίδης ὡς τσαρλατάνος ἰατρὸς, ὅστις κατωρθώνει νὰ πάρῃ τὴν πελατείαν ἑνὸς συναδέλφου του πολὺ καλὸς, καὶ ἡ δεσποινὶς Λάσκαρη ὡς ἐρωτόληπτος ἔπαιξε μὲ φυσικότητα. Ἡ δεσποινὶς Καρατζᾶ φαίνεται μὴ προσοικειωθεῖσα ἔτι πρὸς τὴν σκηνήν. Εἰς τὴν τρίτην κωμῳδίαν (;) ἡ ὁποία ἐστερεῖτο ἐνδιαφέροντος. «Ἡ εὐτυχία ποῦ περνᾷ» τοῦ Ζερμαὶν ἡ κ. Μεζεβίρη ἀπέδειξε τάλαντον ἐκλεκτόν. Ἔπαιξεν ὡς πεπειραμένη ἠθοποιὸς, μὲ φυσικότητα, μὲ ἐλευθερίαν κινήσεων,μὲ ἀνεπιτήδευτον ὁμιλίαν ἀλλὰ καὶ τέχνην. Ἡ δ. Πεσματζόγλου ἐψυχολόγησε πολὺ τὸν ρόλον της καὶ τὸν διηρμήνευσεν ἐπιτυχῶς. Ὁ κ. Καμάρας, ὅστις ἔπρεπε νὰ ληρομονήσῃ τὸ ὄνομά του καὶ νὰ εἶνε εὐθυτενέστερος, τὸ μέρος του, τὸ ὁποῖον ἦτο διεξοδικὸν, ἀπέδωσεν ὅσον ἦτο δυνατὸν εἰς νεαρὸν ἐρασιτέχνην καλλίτερα. Συμπαθὴς ἡ ἐμφάνισις ὡς καμαριέρας τῆς χαριτωμένης δεσποινίδος Ἄτσλεη.

Ὅλοι οἱ ἐρασιτέχναι οἱ λαβόντες μέρος ἦσαν τελείως μελετημένοι καὶ προσεκτικοί.

Θέατρον Κοτοπούλη

Ἡ ἑλληνικὴ λαογραφία ἀριθμεῖ πλείστας παραδόσεις,αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ δραματοποιηθοῦν·ἀλλ' οὐδεὶς συγγραφεὺς κατεδέχθη νὰ τὰς προσέξῃ. Ὁ κ. Χόρν ἔλαβεν ὡς βάσιν δραματικοῦ ἔργου τὴν παράδοσιν ὅτι εἰς μέρος ὅπου ὑπάρχουν ἐρείπια ναοῦ,

Μαρίας Σκούφου — *Ρεμβασμὸς*

δὲν πρέπει νὰ κτίζεται σπίτι. Ἡ δὲ παράβασις φέρει τιμωρίαν. Ὁ κ. Χόρν πλειοδοτῶν παριστᾷ τὸν ἰδιοκτήτην ὅτι καὶ ἐνοσφίσθη χρυσᾶ ταξίματα εὑρεθέντα εἰς τὰ ἐρείπια καὶ ὅτι ἔβαλε καὶ σκότωσαν τὸν βοηθήσαντα εἰς τὴν ἀνεύρεσίν των. Ἡ εὕρεσις τοῦ μύθου ἐπιτυχής, στοιχεῖα δραματικὰ ὑπῆρχον, ἀλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν τὰ διεχειρίσθη ὁ συγγραφεὺς τεχνικῶς. Δι' αὐτὸ τὸ ἔργον ἔχει μεμονωμένας τινὰς σκηνὰς καλάς, ἀλλὰ τὸ σύνολον ὑστερεῖ.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται εἰς τὰ περίχωρα μιᾶς ἐπαρχιακῆς πόλεως, ὅταν δὲ ἀρχίζει τὸ δρᾶμα, ὁ ἱερόσυλος ἔχει ἀποθάνῃ, καὶ ζῇ εἰς τὸ σπίτι ἡ οἰκογένειά ἣν βαρύνει τὸ πατρικὸν ἁμάρτημα, τοῦ ὁποίου διὰ τοῦ δράματος ζητεῖται, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐπιτυγχάνεται, ἡ ἐξάγνισις. Ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς δύο θυγατέρας του, ὧν ἡ μία διέρχεται τὰς ἡμέρας της ἐν προσευχῇ καὶ μετανοίᾳ, κατόπιν ἐνόχου ἔρωτος μὲ ἕνα ἐξάδελφόν της τὸν ὁποῖον φονεύει ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἄλλη ζῇ βίον ἐλεύθερον ἐν τῇ γειτονικῇ πόλει. Ἡ κόρη τοῦ σκοτωμένου διακονιάρα καὶ παράφρων ζητεῖ ἐκδίκησιν, περιφερομένη εἰς τὸ ἐπάρατον σπίτι. «Τὸ αἷμα τραβᾷ τὸ αἷμα» εἶνε τὸ ἀγωνιῶδες μοτίβο τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει ἐν γένει θρησκευτικὸς μυστικισμός. Ὁ σκελετὸς τοῦ ἔργου ὁμοιάζει μὲ τὰς ἀρχαίας τραγῳδίας· ἡ Μοῖρα παίζει καὶ ἐδῶ τὸν ρόλον της, δὲν λείπει δὲ καὶ ἡ Ἐριννύς. Ὁ μόνος νεωτερισμὸς εἶνε ἡ κακοτοειδὴς ἀδελφή, ἣν ἐν τούτοις εὐαγγελικώτατα ἀνέχεται ὁ τόσον φιλότιμος ἀδελφός.

Τὸ ἔργον ἀρχίζει ἀμέσως τραγικά. Τὰ κυριώτερα μέρη εἶνε ἡ ἀγωνία τοῦ φονεύσ ἀδελφοῦ καὶ ἡ ἐμφάνισις τῆς τρελλῆς, ἡ ὁποία παίζει ρόλον φαντάσματος· ἀλλὰ μὲ αὐτὰς τὰς σκηνὰς πιθανὸν νὰ ἀνατριχιάζουν αἱ ὑστερικαὶ γυναῖκες, ἀλλὰ σκηνικῶς συντελοῦν ἁπλῶς εἰς ἐκβίασιν συγκινήσεως καὶ τοῦτο εἶνε ἀτεχνία. Ἡ 6' πρᾶξις εἶνε σχετικῶς καλλιτέρα καὶ ἰδίως τὸ τέλος της· ἡ γ' πρᾶξις γίνεται ἐντελῶς ἀστυνομική. Εἷς δικηγόρος —ὁ ὁποῖος ἐπερίττευε — γίνεται... ἀνακριτὴς ἀσχολεῖται εἰς τὰ ἀποτυπώματα μιᾶς ταμπακέρας καὶ ἐπὶ ὁλόκληρον ὥραν προσπαθεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν φονέα τὸν ὁποῖον... γνωρίζει. Εἶνε δὲ ἕνας τύπος ἀχαρακτήριστος καὶ πρόστυχος, διότι ἐπιτίθεται ἀνηθίκως κατὰ τῆς θρησκολήπτου ἀδελφῆς τοῦ φονέως, ὑποσχόμενος εἰς ἀνταπόδοσιν νὰ ἀποκρύψῃ καὶ σώσῃ αὐτόν. Καὶ τελειώνει τὸ ἔργον διὰ τῆς φυγῆς τοῦ φονέως καὶ μὲ τριπλῆν ἀνεξήγητον γονυκλισίαν τῶν γυναικῶν καὶ κωδωνοκρουσίας ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον. Παρεισάγονται ἐννοεῖται καὶ ἄλλα πρόσωπα, εἷς λ. χ. ἀραμπατζῆς ἀρκετὰ ἡλίθιος, ἐνῷ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ τάξις αὐτὴ ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος εἶνε ἔξυπνη.

Ἡ ἐκτέλεσις ἀρίστη. Ἡ δεσποινὶς Κοτοπούλη κατέβαλε μεγάλας προσπαθείας διὰ νὰ ἀνυψώσῃ τὸν ρόλον της, ὑπὲρ τὴν ἀξίαν του. Ὁ κ. Βεάκης πρώτην φορὰν ἐφάνη τόσον καλός, μία ἀποκάλυψις δὲ ἡ κ. Ρούσου εἰς τὸ δύσκολον καὶ τραγικὸν μέρος τῆς τρελλῆς.

Ἡ «Κατηφορήτισσα», συνεπὴς πρὸς τὸ ὄνομά της, γλήγορα ἐπῆρε τὸν κατήφορον τῆς ἀνυπαρξίας.

—Ὁ «Νεοσύλλεκτος», φάρσα τοῦ Συλβὰν καὶ Μουεζιόν. Οἱ συγγραφεῖς ἐξεμεταλλεύθησαν ὄχι πολὺ πρωτοτύπως ἀλλὰ πιστῶς τὴν ζωὴν τοῦ νεοσυλλέκτου μὲ τὴν ἀφελῆ καὶ πλήρη ἀστείων ἀπρόοπτον ζωήν του. Ἡ ὑπόθεσις ἀσήμαντος. Ἡ καλλιτέρα πρᾶξις εἶνε ἡ 6', χαρακτηριστικὴ ἀναπαράστασις τῶν ἐν τῷ θαλάμῳ στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ὑποδέχονται μὲ καρπαζιὲς τοὺς νεοσυλλέκτους. Ὁ κ. Γονίδης ὡς ὑπηρέτης μὲ στενὸν φράκον εἰς τὴν α' πρᾶξιν κωμικώτατος. Ὁ κ. Μυρὰτ ὡς κουραμπὲς καὶ ὡς ἀτυχὴς ἀρραβωνιασμένος, ὁ ὁποῖος πέρνει τὴν μικροτέραν ἀδελφήν, ἐνῷ ἦτο μνηστευμένος μὲ τὴν μεγαλειτέραν τὴν ὁποίαν τοῦ πέρνει εἰς ἀξιωματικὸς, ἡ δεσποινὶς Κοτοπούλη ὡς καμαριέρα, ὁ κ. Μαρῖκος εἰς τὸν τύπον τοῦ συνταγματάρχου, μολονότι δὲν εἶχε καμμίαν πρωτοτυπίαν ἔπαιξαν κάλλιστα.

—«Ἕνεκα ὁ πόλεμος». Ἐγράφη ὅτι εἶνε ἔργον τοῦ κ. Μωραϊτίνη, διεψεύσθη, ἀνεκοινώθη τέλος ὅτι μόνον ὁ τίτλος καὶ τὰ ἄσματα εἶνε ἑλληνικῆς παραγωγῆς, ζητηθείσης πρὸς τοῦτο τῆς ἐπικουρίας τοῦ γνωστοῦ κωμιωδιογράφου. Ἡ παράστασις ἀπέδειξεν ὅτι εἶνε τὸ ἔργον μᾶλλον ἐγχωρίου παραγωγῆς καὶ μόνον ἡ ὑπόθεσις γαλλικῆς προελεύσεως, διότι εἶνε ἀρκετὰ ἀνήθικος. Πρόκειται περὶ ἑνὸς ἀτυχοῦς συζύγου, ὅστις, νυμφεύεται ἀλλὰ δὲν τοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ παραμείνῃ ἐντὸς τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου μετὰ τῆς νύμφης, διότι συμβαίνουν πολλὰ ἀπρόοπτα ἐμπόδια. Πρῶτον ὁ πενθερός τὸν λιμάρει, ἔπειτα ἔρχονται συγγενεῖς των πρόσφυγες, τέλος συλλαμβάνεται κατὰ λάθος ὡς ἀνυπότακτος. Σχεδὸν τρελλαίνεται ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του, ὅταν οἱ νεόνυμφοι ὡς δῆθεν κατάσκοποι κλείονται εἰς ἕνα ντουλάπι, τὸ ὁποῖον ὅμως χρησιμεύει ὡς νυμφικὴ παστάς. Εἶνε ἡ μόνη στιγμὴ ποῦ μένουν μόνοι. Ἔχει ἡ φάρσα μερικὲς ἔξυπνες σκηνές, ἀλλὰ γενικῶς τὴν διακρίνει ἀκαταστασία καὶ λείπει ἡ σπανθηροβόλος ἐκείνη εὐστροφία ἡ ὁποία ὡραΐζει τὰς γαλλικὰς φάρσας μολονότι εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἐπεισόδια, τῶν ὁποίων κωμικώτερα εἶνε ἡ σκηνὴ τοῦ νεονύμφου καθ' ἣν σφηνοῦται εἰς τὴν κεφαλήν του μιὰ κατσαρόλα καὶ ἐκλαμβάνεται ὡς Γερμανός, μία σάτυρα εὔμορφη, ἡ λιποθυμία κατόπιν τῆς νύμφης ἥτις παρατείνεται διὰ νὰ τὴν φιλῇ ἐκεῖνος ὡς καὶ ἡ στιγμὴ καθ' ἣν προσποιεῖται τὸν τρελλὸν καὶ ἐνῷ ὅλοι ἔντρομοι παραμερίζουν, εἰσορμᾷ αὐτὸς εἰς τὸ δωμάτιον. Ἀλλ' ἄλλαι σκηναὶ εἶνε τετριμέναι ἢ μαντεύονται εὐκόλως. Εἰς τὴν φάρσαν προσετέθησαν καὶ τραγουδάκια, τὰ ὁποῖα, ὅμως δὲν εἶχον κανένα λόγον καὶ ἦσαν ἐντελῶς ἀσύνδετα. Τὸ τραγουδὶ τοῦ κ. Γονίδου, ὅστις ὑπεκρίθη θαυμάσια τὸ κοθῶνι, ἦτο πολὺ εὐμορφον. Ὁ κ. Μυρὰτ ἔπαιξε μὲ ὄρεξιν καὶ ζωηρότητα. Χαριτωμένη ἡ δεσποινὶς Κοτοπούλη εἰς ἕνα ρόλον... ἐφεδρικόν.

Θέατρον Κυβέλης

«Ἀνατολή». Δρᾶμα τοῦ Λεσβίου ἐρασιτέχνου κ. Μ. Κουρτζῆ, παρασταθὲν τὸ πρῶτον ἐν Μιτυλήνῃ. Ἐκτυλίσσεται εἰς μίαν μεσόγειον πόλιν τῆς ἀσιατικῆς Τουρκίας κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Τουρκοευρωπαϊκοῦ πολέμου. Ἡ τουρκικὴ διοίκησις ἐμποδίζει τοὺς Εὐρωπαίους νὰ φύγοιν. Ὁ διευθυντὴς τοῦ σιδηροδρόμου, γνήσιος Γάλλος, ὅστις ἔχει Ἑλληνίδα σύζυγον, ἀποφασίζει νὰ σώσῃ τοὺς ἄλλους Φραγκολεβαντίνους, καὶ διευκολύνει τὴν φυγήν των. Τὸ ἔργον εἶνε μία ἠθογραφικὴ, ἀναπαράστασις, σατυρικὴ τῶν ψευδοευρωπαίων, χωρὶς δραματικὴν πλοκὴν καὶ χωρὶς χαρακτῆρας. Εἶνε ἄτεχνα γραμμένον. Ἡ πολιτικὴ διανθίζεται μὲ τὸν ἔρωτα, τὸ δὲ περίεργον εἶνε ὅτι ὅλοι σχεδὸν εἶνε π ρ ώ η ν ἐρωτευμένοι. Ὁ διευθυντὴς τοῦ σιδηροδρόμου μὲ τὴν δακτυλογράφον του, καὶ ἡ κ. Προξένου μὲ τὸν διοικητικὸν ὑπάλληλον. Τὸ ἔργον ἔχει καὶ μερικοὺς πυροβολισμοὺς ἀκινδύνους ἐκ τῶν παρασκηνίων ἀκουομένους. Ἡ κ. Κυβέλη ἤρεμος καὶ ἀξιοπρεπὴς μὲ τὴν μελαγχολίαν της συνεκίνησε. Ἡ κ. Ναυπλιώτου ὡς Φραγκολεβαντίνα ἐχαρακτήρισαν μὲ φυσικότητα τὸν πρωταγωνιστοῦντα ρόλον της, τὸν φλύαρον καὶ ὄστατον. Ὁ κ. Παπαγεωργίου ὡς Ἕλλην ὑπηρετῶν ἐν Τουρκίᾳ τοῦ ὁποίου παρεξηγεῖται ὁ πατριωτισμὸς, πολὺ καλός, συμπαθητικὸς δὲ τύπος ὁ τοῦ ἰατροῦ, ὃν ἄριστα ἀπέδωκεν ὁ κ. Παρασκευᾶς, ἐνῷ ἀντιθέτως ὁ κ. Φραγκουλάκης εἰς τὸν ἄχαριν ρόλον τοῦ προξένου, ἀπέβη σχεδὸν ἀστεῖος.

—Ἡ «Κολιτσίδα» ὡς μετεφράσθη ἡ φάρσα τοῦ Φεϋντὼ «Un fil à la patte» δὲν εἶνε νέα παρασταθεῖσα καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἔχασε ὁ Βενετιὰ βελόνη». Εἶνε ἐξωφρενικὴ, μὲ ἀπροόπτους φῦ δι- μὲ τὰ συνήθη κρυμμένα εἰς τὴς ντουλάπες, τ. μ' λιποθυμίας καὶ τὰ κυνηγητικὰ καὶ τὰς παρεξηγήσεις. Ἐπὶ τέλους ἰδοὺ μία κωμῳδία, ἡ ὁποία δὲν περιστρέφεται εἰς τὴν συζυγικὴν ἀπιστίαν. Ἕνας κουτὸς γυναικοθήρας, ἀρραβωνίσθηκε καὶ τὸ κρύβει ἀπὸ τὴν ἐρωμένην του, ἡ ὁποία ὡς κολιτσίδα τὸν παρακολουθεῖ. Ἐπεισόδια ἐπὶ ἐπεισοδίων, ματαιώνουν τὸν γάμον, ἐνῷ περὶ τὴν ἐρωμένην τριγυρίζουν εἷς ταρταρίνος στρατηγὸς καὶ εἷς ἠλίθιος γραφεὺς συμβολαιογράφου. Ὁ κ. Λεπενιώτης ὁ ἥρως τῆς φάρσας — νοστιμώτατος καὶ φυσικώτατος. Ὁ κ. Χρυσομάλλης ὡς στρατηγός, ἄριστος μὲ κακεμφάτους ὅμως τὰς γλωσσικὰς παραφθορὰς. Ὁ κ. Νέζερ εἶχε τὴν συνήθη ἐπιτυχίαν του εἰς τὸν ρόλον τοῦ ἀτυχοῦς ἐραστοῦ, καθ' οὗ ἐπιπίπτουν ὅλαι αἱ συμφοραί. Ἡ κ. Κυβέλη ὡς Λουιζοῦ χαριτωμένη. Ἡ δεσποινὶς Εὔφρ. Κόκκου ὡς Ἀγγλὶς παιδαγωγὸς ἐχαρακτήρισεν ἄριστα τὸν μικρὸν ρόλον της.

—Ὁ θίασος τῆς Κυβέλης δὲν ἀδιαφορεῖ καὶ διὰ τὰ καθαρῶς φιλολογικὰ καὶ δυνατὰ ἔργα μεγάλων δραματουργῶν, καθιερώσασα τὰς φιλολογικὰς Δευτέρας. Ἤρχισε μὲ τοῦ Στρίμπεργ τὸ μονόπρακτον «Δὲν παίζουν μὲ τὴ φωτιὰ» — κωμῳδίαν νέαν διὰ τὰς Ἀθήνας — ἀρκετὰ μακρὸν ἔργον, διαπνεόμενον ὑπὸ σκεπτικισμοῦ ἥκιστα ἀθῴου, μὲ πολλὰς ψυχολογικὰς μεταλλαγάς. Τὸ ἄλλο πολὺ ἀνώτερον, ἦτο τὸ δίπρακτον δρᾶμα «Ἡ δεσποινὶς Τζούλια» παιχθὲν καὶ ἄλλοτε, καὶ διακρινόμενον διὰ τὴν ὑμότητά του. Ἡ Κυβέλη καὶ ὁ Παπαγεωργίου ἄριστοι ἑρμηνεῖς τῶν δύο κυριωτέρων ρόλων τοῦ πολυπλόκου ἔργου, ἀρκετὰ δυσκόλων, ἰδίως εἰς τὴν 6' πρᾶξιν.

Θέατρον Συντάγματος

Ὁ θίασος Ρεζάν — Γαβριηλίδου — Ἰακωβίδου ἤρχισε τὰς παραστάσεις του μὲ μίαν ἐξυπνην ἱσπανικὴν κομεντὶ τῶν Ἰσπανῶν ἀδελφῶν συγγραφέων Κουϊντέρο «Ἡ Ἀνοιχτόκαρδη». Ἡ κ. Ρεζὰν ὡς ἀνοιχτόκαρδη ὑπεδύθη ἕνα ρόλον παιδικὸν καὶ ἀφελῆ, ὁ κ. Γαβριηλίδης νεαρὸν Ἰσπανὸν μαρκησίου γλεντζὲ ὅστις τρωθεὶς ἐκ τῶν θελγήτρων τῆς ἐξαδέλφης του τὴν νυμφεύεται, ὁ κ. Ἰακωβίδης ἔδωσε ἕνα τύπον πονηροῦ χωρικοῦ παιδίου, ἡ δεσποινὶς Χατζηχρήστου γραίας.

Τὸ ἔργον εἶνε πλῆρες πνεύματος καὶ ἐλαφρᾶς φιλοσοφίας, ἔχει δὲ θέμα τὴν σύγκρουσιν τῆς ἁπλῆς καὶ ἐλευθέρας ζωῆς πρὸς τὴν βαρεῖαν καὶ ἐπίσημον παράδοσιν. Σκηναὶ χαριτωμέναι, τύποι ρεαλιστικοὶ καὶ ψυχολογημένοι, εἶνε δὲ γραμμένον τὸ ἔργον μὲ ρωμαντικότητα καὶ ἱσπανικὴν θέρμην. Ἡ πλοκὴ πρωτότυπος, ἀλλὰ στερεῖται δράσεως καὶ ἐνδιαφέροντος.

—Ἡ κωμῳδία «Πάλι στὰ ἴδια» (Le bonheur sous la main) τοῦ Γκαβὸ ἔχει ἰσχνὴν ὑπόθεσιν καὶ σκηνὰς μακρὰς καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον. Οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιξαν πολὺ καλά, ἐκ τῶν κυριῶν αἱ κ. κ. Ρεζάν, Χέλμη καὶ Χατζηχρήστου καὶ ἐκ τῶν κυρίων οἱ Γαβριηλίδης, Δελενάρδος, Σάββας καὶ Ἰακωβίδης.

Θέατρον Πανελλήνιον

Ὁ θίασος τοῦ κ. Παπαϊωάννου διὰ πρώτην φορὰν ἔδωκε τὴν Βιεννέζικην ὀπερέττα «Οἱ τυχοδιῶκται». Κατόπιν ἔδωσε τὸ νέον διὰ τὴν Ἑλλάδα ἔργον τοῦ Λέχαρ, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις ἀναφέρεται εἰς τὰς νεανικάς του προσπαθείας, ἡ «Τρεῖς ἐρωτευμένες». Τὸ λιμπρέττο ἐγράφη ἀπὸ τὸν γνωστότατον Γόλλον κωμῳδιογράφον Μαυρίκιον Ὀρτονό. Εἶνε ἔξυπνον — σπάνιον προσὸν διὰ Βιεννέζικην ὀπερέττα. Ἡ μουσική του ὑπενθυμίζει τὴν «Εὔθυμον Χήραν» καὶ τὸν «Κόμητα τοῦ Λουξεμβούργου». Τὸ μπαλέττο ἐχόρευσε ἕνα δυσκολώτατον χορὸν μὲ ἀκροβατικὰ γυμνάσματα. Ἡ ὑπόθεσις στρέφεται περὶ ἕνα κρονόληρον Δὸν—Ζουὰν, ὃν ἀγαποῦν τρεῖς ἐρωτευμέναι, ἡ ξανθὴ Βιεννέζα γυναῖκα του, μία μελαγχροινὴ Παρισινὴ καὶ μία πυρόξανθος Ἀγγλίς. Ἡ μουσικὴ χωρὶς νὰ παρουσιάζῃ κατάχρησιν βάλς, εἶνε νεωτεριστική.

**
*

Ὁ «Σύλλογος τῶν ἠθοποιῶν» διαλύεται. Θὰ διαλυθοῦν καὶ αἱ 18,000 αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν εἰς τὸ ταμεῖον; Καλὸν θὰ ἦτο νὰ μὴ ἐξατμισθοῦν διανεμόμεναι εἰς τὰ ἀπομείναντα μέλη ἀλλὰ νὰ κατατεθοῦν εἰς μίαν Τράπεζαν, καὶ ἐκ τῶν τόκων νὰ βοηθοῦνται οἱ ἀνίκανοι πρὸς ἐργασίαν πτωχοὶ ἠθοποιοί.

—Ἐγράφη ἡ ἰδέα τῆς κινηματογραφήσεως τοῦ «Ἐρωτοκρίτου», τοῦ ἐπικολυρικοῦ δράματος τοῦ Κορνάρου.

—Νέα ἔργα προετοιμάζονται·

Εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη· «Ἡ Ἀντίζηλος» τοῦ Κιστεμάκερς, «Κοντὰ στὴ φωτιὰ» Παρισινοῦ συγγραφέως, ἡ «Μήδεια» νεώτατον ἔργον, ἡ «Εἰκὼν τοῦ Δόριαν Γρέϊ» δραματοποίησις τοῦ ἔργου τοῦ Οσκὰρ Οὐάϊλδ, τὸ «Γαϊδουῦρι» τοῦ κ. Δημητρακοπούλου.

Εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης· «Ἡ πλημμύρα» τοῦ κ. Χόρν, ὁ «Φλοῖσβος» τῆς δεσποινίδος Ε. Νεγρεπόντη, αἱ «Φλόγες» τοῦ κ. Καραχάλιου, ἡ «Σφίγξ» τοῦ κ. Αἰδωρίκη, ὁ «Ὠμορφος κόσμος» τοῦ κ. Ταγκοπούλου, ἓν νεώτερον ἔργον τοῦ κ. Μάρκου Μαρῆ καὶ δράματα τοῦ Μπράκκο, τοῦ Ζακόζα, τοῦ Λοπὲζ καὶ ἡ «Ἔδδα Γκάμπλερ» τοῦ Ἴψεν.

Εἰς τὸ θέατρον Συντάγματος τὰ «Νυκτερινὰ γυμνάσια» φάρσα στρατιωτική, αἱ «Φλόγες ὑπ' ἀριθ. 2» τοῦ κ. Χόρν, ὁ «Παπαγάλος τοῦ 1915» τοῦ κ. Βώττη, τὸ «Ξαναελᾶτε νὰ δῆτε», τὸ «Πετάει πετάει» τοῦ κ. Κοπακάκη, τὸ «Νεκρόσπιτο» τοῦ κ. Β. Ἠλιάδου.

Εἰς τὴν «Ἀλάμπραν» ὁ «Ἄλλος» μονόπρακτον δρᾶμα τοῦ κ. Ε. Βαλσαμάκη, ἡ «Ζωντοχῆρες» εἰς τρεῖς πράξεις κωμῳδία τοῦ κ. Δημητρακοπούλου, ἡ «Ζαίρα» τοῦ Βολταίρου κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Λιβαδᾶ.

—Ἐν τῷ Δημ. Θεάτρῳ Πειραιῶς ἐγένετο ἡ 6' ἐπίδειξις τῆς Δραματικῆς σχολῆς τοῦ Πειραϊκοῦ Ὠδείου, τῆς διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Οἰκονόμου. Ἐπαίχθησαν ὁ «Διαβάτης» τοῦ Κοπὲ καὶ αἱ κωμῳδίαι «Ἕνα φλυτζάνι» καὶ «Συμφορὰ-Πεθερά».

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἡ κ. Φωκᾶ, σκηπτοῦχος τοῦ ἄσματος, εἰς τὴν δευτέραν συναυλίαν της ἐνεθουσίασε καὶ πάλιν τοὺς ἀκροατάς της. Ἡ φωνή της ἡ διαυγὴς καὶ παραστατικὴ καὶ τεχνικωτάτη εἶχε συγχρόνως τὸ ρεκὸρ τῆς ἀντοχῆς. Δέκα ἓξ ἄσματα περιελάμβανε τὸ πρόγραμμα τὸ ὁλόκληρον ὑπὸ μόνης αὐτῆς ἐκτελεσθέν, μεθοδικῶς δὲ καταρτισθέν. Καὶ ἤσκχα ἄσματα ὡς τὸ «Νανούρισμα» τοῦ Μόζαρτ, καὶ ἐκφραστικὰ ὡς τὸ «Σὲ συγχωρῶ» τοῦ Σοῦμαν καὶ τεχνικὰ ὡς ἡ «Μανόν». Μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ἡ «Λουΐζα» τοῦ Σαρπαντιέ. Ἀλλὰ καὶ τὸ «Τραγοῦδι τῆς Ἀλμὲ» δὲν ὑστέρησεν. Ἡ κ. Φωκᾶ δὲν παρέλειψεν ἐννοεῖται, οὔτε τώρα τὰ ἑλληνικὰ τραγούδια. Καὶ ἔψαλεν ἀνὰ ἓν τοῦ Σπάθη, τοῦ Καλομοίρη, τοῦ Λαυράγκα καὶ τὸ «Θέλω» ἀπὸ τὰ καλλίτερα τοῦ Ξανθοπούλου, τὸ ὁποῖον ἀπέδωσε μὲ τόσην τέχνην καὶ αἴσθημα, ὥστε νὰ ζητηθῇ ἡ ἐπανάληψίς του.

Ἡ κ. Φωκᾶ εἶχε τὴν εὐτυχῆ ἰδέαν νὰ μεταφράσῃ ἡ ἰδία τὰ περισσότερα τῶν ξένων ἀσμάτων. Οἱ ἀκροαταὶ ἐννοοῦντες καὶ τὰς λέξεις ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσουν ἀκόμη περισσότερον τὴν μελῳδίαν. Μερικοὶ «δύσκολοι» ἐθεώρησαν ἀτυχεῖς τὰς μεταφράσεις. Ἠθέλησαν «εἰδικούς». Βεβαίως ἡ κ. Φωκᾶ δὲν εἶνε ποιήτρια. Ἀλλ' εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ποία συλλαβὴ προσαρμόζεται καλλίτερα εἰς τὸν τόνον. Καὶ ἐπειδὴ δὲν πρόκειται περὶ φιλολογικῆς ἐργασίας, ὅτε ἡ σύμπραξις ἀνεγνωρισμένων ποιητῶν θὰ ἐπεβάλλετο, ἀλλὰ περὶ μουσικῆς ἀποδόσεως, καθισταμένης οὕτω μᾶλλον νοητῆς διὰ τῆς μεταφράσεως, αἱ μεταφράσεις τῆς κ. Φωκᾶ ἦσαν ἀρκετὰ καλαὶ καὶ θὰ εἶνε πολὺ εὐχάριστον ἂν τὰ προγράμματα συντάσσονται ἐφεξῆς ἐξ ὁλοκλήρου ἑλληνιστὶ καὶ ἡ ἑλληνικὴ ν' ἀκούεται φωνὴ, ἡ διὰ τὴν μελῳδικότητά της τὴν ἔκφρασιν καὶ τὸ εὔηχον ἁρμονικωτάτη διὰ τὸ τραγούδι, περισσότερον καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰταλικήν.

—Κατὰ τὴν τετάρτην μαθητικὴν συνουλίαν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν διεκρίθησαν ἡ δ)νὶς Φωτιάδου εἰς τὸ βιολὶ, αἱ δεσποινίδες Γκινάκα καὶ Ἰωαννίδου εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, ἠρίστευσαν δὲ ἡ τὸ πρῶτον ἐμφανιζομένη μαθήτρια τῆς ἅρπας δεσποινίδος Φιλοθέη Καίσσρη ἡ ὁποία ἔπαιξε ἀκριβέστατα καὶ μὲ εὐχέρειαν τὴν σύνθεσιν τοῦ Ὀμπερτὺρ «Εἰς τὴν ἀκτὴν» καὶ ὁ βαρύτονος κ. Καρατζᾶς, ὁ ὁποῖος ἐτραγούδησε πολὺ καλὰ «Ριγολέτον», συνοδείᾳ μικρᾶς ὀρχήστρας, διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ κ. Σκλάβου.

—Ἡ ἕκτη καὶ τελευταία συναυλία τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὠδείου ἀφιερώθη εἰς ἐπίδειξιν τελειοφοίτων συνοδείᾳ τῆς ὀρχήστρας. Ὁ κ. Χαρατσάρης εἰς τὸν πλαγίαυλον ἔδειξεν ἱκανὴν τέχνην εἰς τὸ Κονσέρτο (ἔργον 314) τοῦ Μόζαρτ, ἡ δεσποινὶς Α. Κορτέση διερμήνευσεν ἀρκετὰ καλὰ τὸ Κονσέρτο (ἔργον 73) τοῦ Μπετόβεν. Ἐτραγούδησεν ἡ δεσποινὶς Δάμσου Ἀϊδᾶν καὶ ἔπαιξαν ἓν Κονσέρτο (ἔργον 16) τοῦ Γκρήγκ αἱ δεσποινίδες Ξανθοπούλου καὶ Γεράκη. Ἀλλὰ τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν εἶχεν ἡ βιολίστρια δεσποινὶς Λευκιάδου, μὲ τὸ σταθερὸν καὶ τεχνικὸν παίξιμόν της εἰς τὸ «Κονσέρτο» τοῦ Γολδμάρκ. Ἔπαιξεν ὄχι ὡς μαθήτρια, ἀλλὰ ὡς καλλιτέχνις. Ἄριστος, ὅπως πάντοτε ὁ γλυκὺς καὶ δεξιώτατος βιολονσελίστας κ. Παπαδημητρίου. Ἡ δεσποινὶς Ἀλ. Δημητρακοπούλου, δραματικὴ μεσόφωνος, ἀπέδειξε σπανίαν βαθύτητα καὶ ἔκτασιν φωνῆς, ἡ ὁποία θὰ ἀνεδεικνύετο πολύτιμος διὰ τὴν σκηνὴν, εἰς ἣν πιθανώτατα καὶ νὰ ἀνέλθῃ. Ἡ ὀρχήστρα ἐξετέλεσε μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν τὴν «Ταφὴν», πρωτότυπον σύνθεσιν τοῦ μαθητοῦ τῆς συνθέσεως κ. Δ. Μητροπούλου, διευθύνοντος τοῦ ἰδίου. Εἶνε συμφωνικὸν ποίημα εἴς ἐλεγειακὸς ὕμνος, ἐμπνευσθεὶς ἐκ τῆς φράσεως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου «Καὶ λαβὼν τὸ σῶμα Ἰωσὴφ ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾷ...» Ἀρχίζει μὲ μίαν ἱερὰν ἠρεμίαν ἀποδιδομένην ἀπὸ τὰ ἔγχορδα, ἡ ὁποία ἐκρήγνυται εἰς ὁμοβροντίαν τῶν χαλκίνων κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐνταφιασμοῦ καὶ στιγμὴν τοῦ θρηνητικὸν κλάμμα. Ἡ σύνθεσις εἶνε ἀληθῶς ἐμπνευσμένη, δικαιοῦσα τὴν κρατοῦσαν πεποίθησιν ὅτι ὁ κ. Μητρόπουλος θὰ ἀποβῇ ἐκ τῶν ἀρίστων συνθετῶν, διότι καὶ μόρφωσιν ἔχει εἰδικὴν καὶ αἰσθήματος εἰλικρινοῦς εὐμοιρεῖ. Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ μίαν φαντασίαν τοῦ Μπετόβεν ἀποδοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. Φαραντάτου, τῆς ὀρχήστρας καὶ τῆς μικτῆς χορῳδίας, ἥτις ἔψαλεν ἁρμονικώτατα. Ἀλλὰ διατὶ νὰ χρησιμοποιεῖται τόσον σπανίως ἡ χορῳδία, ἡ ὁποία καὶ πολυτελὴς εἶνε καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ καλλίστας φωνάς; Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ ἀκουσθῇ συχνότερα καὶ εἰς διεξοδικωτέρας συνθέσεις. Ἡ συναυλία, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ ἱκανοποιηθοῦν οὐκ ὀλίγαι φιλοτιμίαι, διήρκεσε τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας!

—Ὁ κ. Εὐσταθίου καὶ εἰς δευτέραν αὐτοῦ συναυλίαν ἐγοήτευσε, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὸ Ἀντάντε τοῦ Λαλὸ, τὰς «Θλίψεις» τοῦ Μασσὸ, τὰς «Ρωσσικὰς μελῳδίας» τοῦ Βενιάφσκη, ἃς εἶχε παίξει καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισίν του. Ὁ κ. Φαραντάτος εἰς τέσσαρας συνθέσεις, παιχθείσας καὶ ἄλλοτε, θαυμάσιος.

—Ὁ κ. Ι. Ἀγγελόπουλος, ὁ συμπαθέστατος βαρύτονος τοῦ ἑλληνικοῦ μελοδράματος, εἰς συναυλίαν του ἔδειξεν ὅλον τὸν πλοῦτον τῆς μεταλλικῆς φωνῆς του. Τὸ πρόγραμμα ἀπετελεῖτο καὶ ἀπὸ μονῳδίας μελοδραμάτων καὶ ἀπὸ τραγούδια κατάλληλα διὰ συναυλίας. Ἡ τεχνικὴ καὶ εὔστροφος, ἡ ἠχηρὰ καὶ αἰσθηματικὴ φωνή του ἐθριάμβευσεν ἰδίως εἰς τὰ μελοδραμαικὰ μέρη. Οἱ «Παλητάσοι» καὶ τὸ Ἔργ τοῦ τοῦ «Χοροῦ Μετημφιεσμένων» προεκάλεσαν θύελλαν χειροκροτημάτων. Ἐτραγούδησε πρὸς τούτοις τὸ «Σὲ συγχωρῶ» τοῦ Σοῦμαν, τὸ ὁποῖον ἠκούσαμεν πρό τινος καὶ ἀπὸ τὴν κ. Φωκᾶ, ἀλλ' ὑπῆρξεν ἔξοχος εἰς τὰ ἑλληνικὰ τραγούδια, ὀκτὼ ἐν ὅλῳ καὶ τῶν ὁποίων ἤρεσαν περισσότερον οἱ «Δυὸ διαλαλητάδες» τοῦ κ. Καλομοίρη, ἀποδοθὲν μὲ πολὺ πάθος, τὸ Σμυρνιώτικο τοῦ κ. Ξανθοπούλου καὶ ἡ «Ἀπονιά», τὸ καλλίτερον ὅλων, τοῦ κ. Χατζηαποστόλου. Τῆς συναυλίας μετέσχε τὸ πρῶτον δημοσίᾳ ἐμφανιζομένη, ἡ βιολίστρια δεσποινὶς Λευκιάδου, μαθήτρια τοῦ κ. Μπουστεντοῦ. Ὁ κ. Ξανθόπουλος εἰς τὴν συνοδείαν τοῦ πιάνου τέλειος.

—Ἡ τετάρτη καὶ τελευταία συναυλία τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων ἦτο καὶ ἡ καλλιτέρα, χάρις εἰς τὴν συμμετοχὴν ἐκλεκτῶν καλλιτεχνῶν. Ἐγοήτευσε τὸ βιολὶ τοῦ κ. Σοῦλτζε, ἐνεθουσίασε τὸ τραγοῦδι τοῦ κ. Ἀγγελοπούλου καὶ ἐξετιμήθη τὸ ἁρμονικὸ παίξιμο τῆς κλειδοκυμβαλιστρίας κ. Βελουδίου.

—Ἡ δεσποινὶς Νέλλη Ἠπίτου εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ Κυανοῦ Σταυροῦ συναυλίαν της ἔδωσε κατὰ προτίμησιν ἔργα Ρώσσων συνθετῶν. Τὸ «Εἰς τὸ Μοναστήριον» τοῦ Μπορεντίν, τὸ «Μενουέτο τῆς γιαγιᾶς» τοῦ Γκρήγκ ἀπεδόθησαν μετ' ἐξαιρετικῆς τέχνης. Ὁ κ. Σοῦλτζε εἰς τὴν «Μελαγχολικὴν σερενάδα» τοῦ Τσαϊκόφσκη καὶ εἰς τὴν «Κιθάραν» τοῦ Μοσκόφσκη ἀπαράμιλλος. Ἀμφότεροι διερμήνευσαν κάλλιστα τὴν μακρὰν εἰς τρία μέρη σονάταν τοῦ Λεμπαντόφσκη.

—Τρεῖς Δημοτικαὶ σχολαὶ θηλέων τῶν Ἀθηνῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ σχολικοῦ των ταμείου ἔδωσαν μουσικὰς προσεσπερίδας. Ἡ ΙΣΤ' εἰς τὸ Ὠδεῖον, καθ' ἣν ὡμίλησεν ὁ κ. Λάμπρος, ἐξετέλεσαν δὲ συνθέσεις αἱ δεσποινίδες Δημητρακοπούλου, Λάζου καὶ ὁ μανδολινιστὴς κ. Ι. Παπαδημητρίου ὅστις καὶ ἔπαιξε μίαν ἰδικήν του σύνθεσιν, ἡ ΣΤ' εἰς τὸν «Πωρνασσὸν» συμπράξει τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας καὶ τῆς χορῳδίας αὐτῆς καὶ ἡΙΑ' εἰς τὸΔημοτικὸν Θέατρον, ἧς τὸ πρόγραμμα ἦτο ποικιλώτερον καὶ ἐκλεκτότερον. Ἐχορεύσαν ὅτι οἱ ἑλληνικοὶ χοροὶ, μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας. Ἐπαρεστάθησαν οἱ πίνακες «Ἑστιάδες» καὶ «Ἐδύλλιον» τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Ἐβερλάϊν καὶ ἡ «Ἀνθοπώλις» τοῦ Γάλλου Κωνστάνς, καθ' ἃς ἐνεφανίσθησαν αἱ δεσποινίδες Τσκλητήρα καὶ Μπούρλον, ὁ κ. Εὐσταθίου ἔπαιξε βιολὶ, ἡ δεσποινὶς Ξανθάκη καὶ ὁ κ. Ἀγελόπουλος ἐτραγούδησαν λίαν ἐπιτυχῶς.

—Ἡ «Μουσικὴ Ἀκαδημία» ἐξέδραμεν εἰς Καβάλλαν καὶ Θεσσαλονίκην, δώσασα συναυλίας.

—Ἡ κ. Καλλιόπη Παρρὲν ἀφηγήθη μὲ ἀρκετὴν αὐταρέσκειαν εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων πῶς ἔγινε δημοσιογράφος πρὸ 28 ἐτῶν.

Εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ὁ δικαστὴς κ. Μεϊντάνης ὡμίλησεν περὶ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν παιδῶν καὶ τῆς ἐπιροῆς τῶν γονέων των ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρός των. Ὁ ποιητὴς κ. Σκίπης ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ ἔκαμε διάλεξιν μὲ θέμα· Διατὶ ἡ ποίησις εἶνε αἰωνία. Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ἀπήγγειλε διάφορα ποιήματά του.

—Ὁ κ. Μ. Ἰωσὴφ ἱδρυτὴς δραματικῆς σχολῆς ἐπέδειξε τὰς προόδους τῶν μαθητῶν του εἰς δύο μονόπρακτα δραμάτια τὸ «Ξύπνημα» γραφὲν ὑπὸ τοῦ ἰδίου, καὶ τοῦ Στρίμπεργ «Μπροστὰ στὸν θάνατον» εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὁποίου συμμετέσχε καὶ ὁ ἴδιος. Καὶ αὐτὸς μὲν ἔπαιξε πολὺ καλὰ, τὸν πατέρα, ἀλλὰ τὸ μαθηματικὸν προσωπικὸν εἶνε ἀκατάρτιστον ἀκόμη. Ἴσως τὸ προσεχὲς ἔτος νὰ παρουσιάσῃ ὁ κ. Ἰωσὴφ ἐπιμελεστέραν ἐργασίαν, ἀρκεῖ νὰ μὴ διάζεται καὶ ἔδει παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε πρόωροι.

—Εἰς τὸ Ὠδεῖον Λόττνερ ἐγένετο καὶ ἐφέτος ἡ ἐπίδειξις τῆς Ρυθμικῆς γυμναστικῆς, καθ' ἣν παρετηρήθη καὶ αὔξησις μαθητῶν καὶ ἐντελεστέρα ἐκτέλεσις. Ἡ ἀξιοθαύμαστος αὕτη, ἑλβετικὴ μέθοδος, ἡ ὁποία πλησιάζει πολὺ τὴν ἑλληνικὴν ἀντίληψιν καὶ παρουσιάζει σώματα πλαστικὰ καὶ τονώνει τὴν θέλησιν καὶ μορφώνει μουσικῶς διὰ τοῦ αὐτοματισμοῦ, δίδει ὡραιοτάτας εἰκόνας εὐρυθμίας σωματικῆς καὶ ψυχικῆς γραμμὰς καλλιτεχνικὰς καὶ ἐμψυχώνει τοὺς μουσικοὺς ἤχους. Ἡ ἐκτέλεσις ἦτο λίαν ἱκανοποιητικὴ, ἰδιαίτατα δὲ ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν ἡ φούγα διὰ τρεῖς φωνὰς τοῦ Μπὰχ ἥτις ὑπὸ ἔποψιν αἰσθητικὴν καὶ διανοητικὴν, ἀνεπτύχθη τελειότατα. Ἐπίσης ἡ πλαστικὴ τῶν δεσποινίδων συνοδείᾳ μουσικῆς τοῦ Γλοὺκ, ἦτο εἷς σοφὸς συνδυασμὸς μιμικῆς, μουσικῆς καὶ ὀρχήστρας, ὡς καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Largetto τοῦ Χένδελ ὑπὸ τῆς καθηγητρίας δεσποινίδος Ρύτερ.

—Ἐν συνεδριάσει τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρίας ὁ κ. Χ. Χαριτωνίδης, καθηγητὴς, ἀνεκοίνωσε κριτικὰς αὐτοῦ καὶ ἑρμηνευτικὰς παρατηρήσεις εἰς τὸν Ἀέτιον, τὸν Ἀθήναιον καὶ ἄλλους συγγραφεῖς. Εἶτα ὁ πρόεδρος αὐτῆς κ. Γ. Χατζηδάκις ἐπραγματεύθη περὶ τῶν λέξεων τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς β ρ ῶ μ ο ς, β ρ ώ μ α, β ρ ω μ ῶ, ὑποστηρίξας ὅτι πρέπει νὰ γράφωνται μὲ ο (βρόμος, βρόμα, βρομῶ) καὶ ὄχι μὲ ω, διότι δὲν προῆλθ ν ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης (σ κ ω λ ή κ ω ν β ρ ῶ μ α καὶ δ υ σ ω δ ί α), ὡς προϋτάθη ὑπὸ πολλῶν, ἀλλ' εἶνε αὐταὶ αὗται αἱ ἀρχαῖαι β ρ ό μ ο ς, β ρ ο μ ῶ—κρότος, κροτῶ. Ἐξειλίχθη δὲ ἡ σημασία αὐτῶν καθ' ὃν τρόπον ἐξειλίχθη καὶ ἡ σημασία ἄλλων λέξεων (Ψοφῶ —ἀποθνήσκω).

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς αὐτῆς Ἑταιρείας, ὁ κ. Ἰ. Βογιατζίδης, συντάκτης τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ, ὡμίλησε περὶ νήσου τῶν Κυκλάδων ὀνομαζομένης ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Βούπορθμος, ἧς τὸ ὄνομα κακῶς ἀναγινώσκεται παρά τε τῷ ἀρχαίῳ Πλινίῳ καὶ τοῖς νεωτέροις περιηγηταῖς.

Ὁ κ. Ρωμαῖος, ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων, ἐπραγματεύθη ἔπειτα περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὀνόματος τῆς νήσου Κερκύρας, ὑποστηρίξας, ὅτι οὕτως ὠνομάσθη ἡ νῆσος ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς νύμφης Κερκύρας, ἧς ἡ λατρεία ἐπεκράτει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ πρὸ τῆς ἐν αὐτῇ λατρείας τῆς Ἀρτέμιδος.

—Εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν ὁ κ. Εὐθ. Καλιάφας ἐξήτασε τὰ αἴτια ἕνεκα τῶν ὁποίων οἱ Ἑλληνόπαιδες μετὰ τὴν 7ετῆ σπουδὴν τῆς ἀρχαίας γλώσσης οὔτε τὴν μανθάνουν, οὔτε τὴν ἀγαποῦν. Ἀπέδωκε τὸ φαινόμενον εἰς τὴν πλημμέλειαν τοῦ κρατοῦντος ἐκπαιδευτικοῦ συστήματας προέτεινε δὲ τὴν ἁπλοποίησιν τῆς διδασκαλίας καὶ τὸν σαφέστερον καθορισμὸν τῶν γλωσσικῶν ὅρων.

—Ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ ὁ κ. Ἰάκ. Δραγάτσης ὡμίλησε περὶ τοῦ ἔργου τῶν πρὸ καὶ μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν ἑλληνικῶν σχολῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς ἐν Σίφνῳ.

—Ὁ κ. Στέλιος Χιλιδάκης ὡμίλησεν εἰς τὴν «Φοιτητικὴν Συντροφιὰν» περὶ Ἑλλήνων σατυρικῶν καὶ εὐθυμογράφων ἀπὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κων)πόλεως μέχρι τοῦ 1821. Μονολότι δὲν δίδει ὑλικὸν ἀρκετὸν ἡ ἐποχὴ αὕτη, ἐν τούτοις ἀνεσκόπησεν ἱστορικῶς τὰς κυριωτέρας φυσιογνωμίας καὶ ἰδίως τὰς

Ἡ δ. ***Ἀμπελᾶ*** καὶ ἡ κ. ***Στράτου*** εἰς τὸν «***Ἀγαπητικὸν τῆς Βοσκοπούλας***»

τελευταίας τοῦ Βηλαρᾶ, Ρίζου Νερουλοῦ καὶ Χριστοπούλου.

—Ὁ κ. Μιχ. Παπαστρατηγάκης ὡμίλησεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Ἐμποροϋπαλλήλων περὶ τῆς σημασίας τῆς μορφῆς διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν τέχνην.

—Ὁ κ. Παῦλος Μαθιόπουλος ἐξέθηκεν εἰς κοινὴν θέαν τοὺς ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του πίνακας του περὶ τοὺς 50, παλαιοὺς καὶ νέους. Κυριαρχεῖ ἡ κρητιδογραφία, πλεονάζουν δὲ αἱ προσωπογραφίαι ὡραίων Ἀτθίδων. Εἶνε ὁ Νέης τῆς ζωγραφικῆς, δηλαδὴ ὁ ἔγχρωμος ποιητὴς τοῦ ὡραίου. Εἰς τὰς ἀπεικονίσεις του κατωρθώνει νὰ ἀποδίδῃ τὰ κύρια χαρακτηριστικά. Εἶνε ἀβρὸς καὶ ἐπιτυγχάνει ὡραίας στάσεις καὶ δίδει θελκτικὰς φωτοσκιάσεις. Τὰ καλλίτερα τῶν ἔργων του εἶνε ἡ προσωπογραφία τοῦ Βασιλέως, εἰκονιζομένου πιστῶς καίτοι ἐγένετο ἀπὸ μνήμης, ἡ τοῦ ἀειμνήστου πολιτευτοῦ Χαριλάου Τρικούπη διασώζουσα εἰς τὸ βλέμμα τὴν ἀβρὰν ἔκφρασίν του. Ἐκτίθενται καὶ αἱ προσωπογραφίαι τοῦ μακαρίτου Κόντου καὶ τοῦ κ. Α. Βλάχου. Ἐκ τῶν ἄλλων προσωπογραφιῶν διακρίνονται ἡ τῆς μακαρίτιδος Χατζανέστη, μὲ τὸ ἀλησμόνητον μειδιαμά της, εἰς ἕνα βάθος πλῆρες βλαστήσεως καὶ ἡ τοῦ θυγατρίου τοῦ κ. Στρέϊτ. Ἄλλαι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐπιτυχεῖς προσωπογραφίαι εἶνε αἱ τῶν κυριῶν καὶ τῶν δεσποινίδων Σταθάτου, Χωρέμη, Νικολοπούλου, Κομιτζόγλου, Πετμεζᾶ, Τσοπωτοῦ, Βαλαωρίτου, Ἐμπειρίκου. Εἰς τὰ ἄλλα ἐπίσης ἔργα του, τὰς συνθέσεις, ἰδίως δὲ εἰς τὸ γυμνὸν, δίδει ἐλκυστικὴν χάριν. Γνωστὴ κυρία Ἀθηναία ἀσπαζομένη τὸ ἀφυπνιζόμενον θυγάτριόν της, μία ἐλαιογραφία γυναικὸς ἐξηπλωμένης νωχελῶς ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀνήκουν εἰς τὰ ἔργα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ αὐστηρὰ τέχνη παραχωρεῖ τὴν θέσιν της εἰς τὸ παιγνίδισμα τοῦ χρωστῆρος, τὸ ἐλαφρὸν καὶ Ψεύτικον πολλάκις. Ὑπάρχουν καὶ ἔργα παλαιά, δημιουργικῆς ἐργασίας. Ἡ πρὸ πενταετίας ἐκτεθεῖσα εἰς τὸ Σαλὸν τῶν Παρισίων «Ἀφύπνισις», ἡ «Ἀνάστασις» δηλ. μία βλάχα, πολὺ ὄμως ἐξηυγενισμένη, ἡ ὁποία ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὸ σπίτι της δίδει εἰς τὸ παιδί της κόκκινα αὐγά, μία γυναῖκα ἐν συντριβῇ, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς συμπεπλεγμένας χεῖρας της καὶ ἡ Καπνίστρια.

—Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς ἐκθέσεως δέκα ἔργων διὰ τὴν θέσιν τοῦ καθηγητοῦ τῶν ὑπαιθρίων σπουδῶν ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ Σχολῇ μετέσχον πέντε ὑποψήφιοι οἱ κ. κ. Ε. Θωμόπουλος, Ν. Ὀθωναῖος, Κ. Ρωμανίδης, Σ. Παταναγιώτου καὶ Ν. Λύτρας. Κριταὶ ἦσαν οἱ κ. κ. Μποκατσιάμπης, Μαθιόπουλος καὶ Θ. Θωμόπουλος. Ἐκρίθησαν ὡς ἀνώτερα διὰ τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν τέχνην ἐν γένει τὰ ἔργα τοῦ κ. Ε. Θωμοπούλου — εἰς εἴκοσι ἀνεοχόμενα — συνεπῶς τὴν θέσιν θὰ καταλάβῃ ὁ διακεκριμμένος καλλιτέχνης, ὅστις διὰ τῆς μακρᾶς καὶ εὐσυνειδήτου ἐργασίας του ἐπεβλήθη πάντοτε εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν συναδέλφων του.

—Ὁ πρόεδρος τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Συνδέσμου κ. Ἰακωβίδης ἕνεκα θορυβώδους ἀνυποταξίας μελῶν τινων ὑπέβαλε παραίτησιν, ἣν ὅμως τῇ ἀπαιτήσει τῶν σωφρονεστέρων ἀπέσυρε.

—Ἐν Μεγαλουπόλει θὰ ἀνεγερθῇ ἀναμνηστικὴ στήλη διὰ τοὺς πεσόντας κατὰ τοὺς πολέμους 1897, 1912 καὶ 1918. Ἡ στήλη θὰ ἔχῃ ὕψος ἑπτὰ μέτρων, θὰ κοσμῆται δὲ μὲ τὰς προτομὰς τοῦ Φιλοποίμενος στρατηγοῦ τῶν Μεγαλοπολιτῶν καὶ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Τὸ σχέδιον ἐφιλοτέχνησεν ὁ κ. Ν. Γεωργαντῆς.

—Κατ' ἐπιθυμίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης — Μητρὸς, τὸ προϊὸν τοῦ Πανελληνίου ἐράνου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀναλάβει ὁ Ματσούκας πρὸς ἀνέγερσιν ἀνδριάντος ἐν Θεσσαλονίκῃ εἰς τὸν ἀείμνηστον Βασιλέα μας Γεώργιον, θὰ διατεθῇ εἰς ἀνέγερσιν παρεκκλησίου ἐκεῖ εἰς μνήμην τοῦ ἐθνομάρτυρος. Τὸ συλλεγὲν ποσὸν ἐκ δραχ. 62,800 (πλὴν τῆς εἰσφορᾶς τοῦ δήμου Θεσσαλονίκης) διετέθη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

—Ὁ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Ἰακωβίδου Σύνδεσμος τῶν Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν, ἀπεφάσισε ὅπως τῇ ἀπαιτήσει καὶ τῆς Α. Υ. τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, ἡ δευτέρα καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις γίνῃ ἐφέτος, ἀνοίξῃ δὲ τὴν 21ην Μαΐου, ἐπέτειον τῆς ἑορτῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως. Τῆς ἐκθέσεως, θὰ μετάσχουν πλεῖστοι Ἕλληνες καλλιτέχναι. Ἐξελέγη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Ἰακωβίδου, Φωκᾶ, Λύτρα, Γεωργαντῆ, Ζευγώλη, Τριπούρα ὅπως κανονίσῃ τὰ τῆς ἐκθέσεως.

—Ἀνετέθη ἡ διδασκαλία ἐν τῇ Καλλιτεχ. Σχολῇ τῆς ἱστορίας τῆς Τέχνης, τῆς μυθολογίας καὶ τῆς ἱστορίας εἰς τὸν ἀρχαιολόγον κ. Κουρουνιώτην.

—Ὁ γλύπτης κ. Γ. Δημητριάδης ἀνεπαρέστησεν ἐν γλυπτικῷ ἔργῳ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἀρχιστρατήγου Κωνσταντίνου, Διαδόχου τότε, εἰς Ἰωάννινα. Θὰ στηθῇ εἰς τὰ Μέγαρα.

—Ἀφίκετο ἐξ Ἀλεξανδρείας ἡ ζωγράφος κ. Θάλεια Φλωρᾶ—Καραβία, ἧς ἔργα θὰ ἐκτεθῶσι προσεχῶς.

—Ἡ ἔκθεσις Χατζῆ ἔκλεισε. Ἐπωλήθησαν 115 ἔργα, ἀξίας 30,000 περίπου δραχ. Οἱ κληρονόμοι ὑπέβαλεν αἴτησιν πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Πινακοθήκην ὅπως ἀγοράσῃ ἕνα ἢ δύο πίνακας. Καὶ ἡ αἴτησις ἀπερρίφθη μὲ τὴν μεγαλοφυᾶ δικαιολογίαν ὅτι ὁ ἀποθανὼν θαλασσογράφος ἦτο σύγχρονος καλλιτέχνης. Ἐλησμόνησαν οἱ ἁρμόδιοι ὅτι ἠγοράσθη διὰ τὴν Πινακοθήκην ἄδρῶς ἔργον ὄχι μόνον συγχρόνου, ἀλλὰ καὶ ζῶντος Ἕλληνος καλλιτέχνου..... Ἀλλὰ εἰ εἴδους Ἐθνικὴ Πινακοθήκη θὰ εἶνε, ὅταν δὲν θὰ ἔχῃ ἀνὰ ἓν τοὐλάχιστον ἔργον τῶν μᾶλλον διακριθέντων Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν.

—Ὁ ὀξύφωνος κ. Τ. Μπέλλος, ἔχει εὐρὺ μέλλον ἔχων πλουσίαν φωνὴν, ἰδίως εἰς τοὺς ὑψηλοὺς τόνους. Μολονότι δὲν ἐπράτωσε τὰς σπουδάς του ἐν Μιλάνῳ ἀνῆλθεν ἐπανειλημμένως τὴν σκηνὴν παίξας «Ριγολέττον». Ἡ δοθεῖσα συναυλία ὄχι μόνον παρουσίασε τὴν τέχνην του, ἀλλὰ εἶχε καὶ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τὴν ταὐτόχρονον ἐμφάνισιν τριῶν ἐκλεκτῶν βαριτόνων φωνῶν· τῆς δίδος Δημητρακοπούλου, τοῦ κ. Ἀγγελοπούλου καὶ τοῦ κ. Λουλούδα. Τὸ θέατρον ἐγέμισε ἀπὸ βροντώδεις καὶ βαθείας φωνὰς, εἰς ἃς παρενετέθη ἡ γλυκεῖα τοῦ κ. Μπέλλου μολπή.

*

«Σιγοβράζει» εἶνε ὁ τίτλος τῆς νέας πολεμικῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν κ. κ. Σελβάλ καὶ Σαρλὲ, ἡ ὁποία παίζεται μὲ θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ θέατρον Σιγκὰλ τῶν Παρισίων. Οἱ συγγραφεῖς φρονοῦν, ὅτι τὸ ῥῆμα αὐτὸ ἐκφράζει θαυμάσια τὴν τωρινὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖνο δὲ ποῦ «σιγοβράζει» εἶνε ἡ ὁλονὲν πλησιάζουσα νίκη.

—Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν παίζεται εἰς τὴν Ἰταλίαν ἡ νέα ἱστορικὴ τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Σὲμ Μπενέλλι, οἱ «Γάμοι τῶν Κενταύρων». Ὁ συγγραφεὺς προσπαθεῖ νὰ ψυχολογήσῃ τὴν ἐντύπωσιν, ποῦ ἔκαμεν ὁ Λατινικὸς πολιτισμὸς ἐπὶ τῶν ἐκ Βορρᾶ βαρβάρων. Ἡ ὑπόθεσις περιστρέφεται εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γερμανῶν Ὄθωνος πρὸς τὴν Ἰταλίδα ἡγεμονίδα Στεφανίαν, τῆς ὁποίας ἐδολοφόνησε τὸν σύζυγον.

—Ὁ Πάπας τῆς Ρώμης ἀνήγγειλεν εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῆς Λουβαὶν ὅτι θέτει ἐς τὴν διάθεσιν τοῦ δημάρχου τῆς πόλεως τὰ κείμενα τῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ, ὅπως ἀνατυπούμενα ἢ ἀντιγραφόμενα (ὅσα εἶνε παλαιὰ χειρόγραφα) χρησιμεύσουν διὰ τὴν ἵδρυσιν νέας Βιβλιοθήκης ἐνλουβαὶν, τῆς ὁποίας τὴν παλαιὰν ἱστορικὴν Βιβλιοθήκην κατέστρεψαν, ὡς γνωστὸν, οἱ Γερμανοί.

Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐπαίχθη εἰς τὸ Μιλάνον ὁ «Μακρὸς Ἅγιος» τετράπρακτον ἔργον τοῦ Μαράκκο, ἐξηγημένον ἐκ τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματός του. Κυρίως στηρίζεται εἰς ἕνα ἐπεισόδιον ὑπεύθυνα ὁ Γουίζερη, ὅστις θεωρεῖται μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Νοβέλλη ὁ πρῶτος ἠθοποιὸς τῆς Ἰταλίας. Ὁ «Μικρὸς Ἅγιος» εἶνε ἕνα πτωχὸς χωρικὸς ἐρευνᾷ, ὅστις ἀπέκτησε φήμην θαυματουργοῦ. Σώζει ἐκ τῆς αὐτοκτονίας ἕνα ἔφηβον, τύπον περίεργον μελαγχολικοῦ καὶ γελοίου συγχρόνως, τὸν Μπαρμπαρέλλι, ὅστις ἀφοσιώνεται εἰς τὸν ἐφημέριον, παρ' ᾧ ἐνοικιάζει ἡ κόρη τῆς παλαιᾶς του ἐρωμένης καὶ εἰς αὐτὴν ἀγαπᾷ τὴν νεαρὰν μητέρα της. Ἀλλὰ νικᾷ τὸ πάθος του καὶ ἡ κόρη γίνεται τὸ πνευματικόν του τέκνον. Αὐτὴν ἐρωτεύεται ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἐφημερίου. Γίνεται ὁ γάμος των. Ἀλλ' αὐτὴ ἀποφεύγει τὸν σύζυγόν της, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς γοητείας τῶν ἰδεῶν τοῦ ἀσκητοῦ ἱερέως. Ὁ σύζυγος ζηλεύει τὸν ἀδελφόν του καὶ ἀποφασίζει νὰ φύγῃ μὲ τὴν γυναῖκά του μακράν. Ἀλλ' ὁ ἱερεὺς αἰσθάνεται πολὺ τὸν χωρισμὸν τοῦ πλάσματος τὸ ὁποῖον ἐφώτισε τρυφερὰ τὴν ἔρημον ζωήν του. Ὁ Μπαρμπαρέλλι τότε, μαντεύων τὴν ψυχικὴν τραγῳδίαν τοῦ ἱερέως, παραμονεύει τὸ ζεῦγος καὶ ἐνῷ διέρχεται τοῦ χείλους ἐνὸς βαράθρου ὠθεῖ τὸν σύζυγον καὶ τὸν ῥίπτει εἰς τὴν ἄβυσσον.

—Ὁ Μάρκος Πράγα, τοῦ ὁποίου τὴν «Κρίσιν» εἴδομεν πέρυσιν εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης, ἔδωσε νέον δραματικὸν ἔργον ἐν Μιλάνῳ τὸ «Διαζύγιον» εἰς ὃ πρωταγωνιστεῖ ἡ Ἴρμα Γραμμάτικα. Τὸ ἔργον εἶνε δυνατὸν καὶ ἔχει σκηνὰς δραματικωτάτας. Ἡ βαρώνη Αἰμιλία Πίνι δὲν εἶνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἤρεμην οἰκογενειακὴν ζωὴν θέλει ἀγάπην καὶ τὴν εὑρίσκει εἰς ἕνα φίλον, εἰς ὃν παραδίδεται διὰ τῆς ψυχῆς καὶ μόνον. Καὶ ἡ Αἰμυλία προτείνει εἰς τὸν σύζυγόν της Ἐδμόνδον διαζύγιον. Ὁ σύζυγος ἀρνεῖται χάριν τοῦ μικροῦ υἱοῦ του, ὅταν δ' ἐκείνη τοῦ ἀποκαλύπτει τὸν πλατωνικὸν ἔρωτά της, αὐτὸς ἐξαγριοῦται καὶ θέλει νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὅπου αὐτὸς θέλει. Ὁ ἐραστὴς ἀποπειρᾶται νὰ αὐτοκτονήσῃ, ἡ Αἰμυλία ζητεῖ διαζύγιον καὶ ὁ σύζυγός συγκατατίθεται ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ κρατήσῃ τὸν υἱόν του. Ἀργότερον εἰς ἓν ξενοδοχεῖον συναντᾶται ἡ Αἰμυλία μὲ ἕνα δεύτερον σύζυγον καὶ κόρην καὶ ὁ πρῶτος σύζυγος Ἐδμόνδος μὲ τὸν υἱόν του. Τὰ δύο μικρὰ παιδάκια παίζουν χωρὶς νὰ γνωρίζουν ὅτι ἔχουν τὴν ἰδίαν μητέρα. Ἡ Αἰμυλία θέλει νὰ ἴδῃ τὸν υἱόν της ὁ Ἐδμόνδος τὸ ἀπαγορεύει· ἐκείνη ἱκετεύει αὐτὸς ἀνένδοτος. Ἐπεμβαίνει ὁ δεύτερος σύζυγος, ἀλλ' ὁ πρῶτος ἀναφωνεῖ· «Δὲν τὸ ἀπαγορεύω ἀπὸ σκληρότητα, ἀλλ' ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὴν τρυφερὰν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ μου. Τί θὰ σκεφθῇ τὸ παιδὶ αὐτὸ ὅταν μάθῃ ὅτι ἡ μητέρα του ἔζησε μὲ δύο ἄνδρας ; Τὰ ἀνδρόγυνα ἠμποροῦν νὰ ἀγαπῶνται, νὰ μισοῦνται, νὰ σκοτώνονται, ἀλλ' ὅταν ὑπάρχουν παιδιά, ὁ γάμος καθίσταται ἱερὰ ἀποστολή». Καὶ φεύγει μὲ τὸν υἱόν του, εἰς ὃν ἡ Αἰμυλία, ὡς μία ἄγνωστος ῥίπτει ἀπὸ τὸ παράθυρον ἕνα περιδέραιον.

—Εὐχαριστῶ, κυρία, λέγει τὸ παιδάκι.

Τὸ ἔργον προεκάλεσεν ἐξέγερσιν ἐν Ἰταλίᾳ, πολλὰ δὲ ἐπεισόδια ἐσημειώθησαν. Τὸ ἔργον ἀπεδοκιμάσθη, καίτοι οἱ κριτικοὶ τὸ ἐπαινοῦν. Οἱ ἰταλικοὶ νόμοι δὲν ἀναγνωρίζουν τὸ διαζύγιον. Ἐν τούτοις ὑπάρχει ἐν Ἰταλίᾳ ρεῦμα ὑπὲρ τοῦ διαζυγίου καὶ οἱ ἀπαδοί του ἀπεδοκίμασαν τὸν Πράγα, κηρυχθέντα πολέμιον τοῦ θεσμοῦ καὶ διὰ τοῦτο γενόμενον ἀντιπαθητικόν.

—Καὶ ἄλλος Γάλλος λογοτέχνης ἐφονεύθη εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Μετὰ τὸν Πεγκύ, τὸν Σὰρ Μολφὲρ, τὸν Ἐρνέστον Ψυχάρην ἦλθεν ἡ μοιραία σειρὰ τοῦ Περρό. Θραῦσμα ὀβίδος τὸν ἄφησε ἄπνουν εἰς ἕνα πρόχωμα τῆς βορεινῆς Γαλλίας. Τριάντα ἐτῶν μόλις, ὁ Περρὸ εἶχε δημοσιεύσει ἔργον ποικιλωτάτης ἐμπνεύσεως· στίχους λυρικοὺς, διηγήματα σατιρικὰ, ἄρθρα στρατιωτικά. Ἦτο ἀρχισυντάκτης δύο περιοδικῶν ἐκδόσεων· τοῦ Double Bouquet ὅπου ἐφιλοξένει μὲ στοργὴν στίχους νέων ποιητῶν, καὶ ἑνὸς στρατιωτικοῦ δελτίου, ὅπου κατεγίνετο ἰδίως μὲ τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τοὺς ἐφέδρους ἀξιωματικούς. Μελαγχροινὸς, ὑψηλὸς, μὲ τὰ μεγάλα του μάτια τὰ μελαγχολικὰ ἦτο ἀπὸ ἐκείνας τὰς φυσιογνωμίας ποῦ δὲν λησμονοῦνται ποτέ. Ἡ μόνη του ἀπόλαυσις ἦτο νὰ γράφῃ στίχους καὶ νὰ ὁμιλῇ περὶ ποιήσεως. Ὁ Περρὸ φεύγων ὅπως πολεμήσῃ εἰς τὸ μέτωπον, ἦτο τελείως πεπεισμένος ὅτι δὲν θὰ γυρίσῃ πειά. Ἡ διαίσθησίς του δὲν τὸν ἐγέλασε. Εἰς μνήμην τοῦ Περρὸ ὁ ποιητὴς Ζερμαὶν εἶχε τὴν συγκινητικὴν ἔμπνευσιν νὰ ἱδρύσῃ ἀναρρωτήριον διὰ τοὺς πληγωμένους λογοτέχνας. Ἡ «Βιλλὰ Περρὸ» ὑψώνεται εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Βορδώ. Ποιηταὶ καὶ πεζογράφοι τραυματίαι ἀναλαμβάνουν δυνάμεις ὕστερ' ἀπὸ τὰ πλήγματα καὶ τὴν κόπωσιν τῆς μάχης.

—Παρὰ τὴν πολεμικὴν παραζάλην ἡ Πρωσσικὴ Κυβέρνησις δὲν ἐλησμόνησε τὴν καλλιτεχνίαν της. Κολοσσιαῖα ποσὰ διετέθησαν χάριν αὐτῆς. Οὕτω π. χ. δι' ἐπιστημονικὰς ἀποκτήσεις ἐν Αἰγύπτῳ διετέθησαν 5 χιλ. μάρκα, ἐπίσης 55 χιλ. δι' ἀνασκαφὰς ἐν Μεσσοποταμίᾳ ὡς καὶ 20 χιλ. διὰ τοιαύτας ἐν Σάμῳ. Ἡ ἀποκατάστασις τοῦ Μαρίενμπουργ ἀπαιτεῖ 9,000, ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ρωμαϊκοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀνακτόρου ἐν Τρὶρ 20 χιλ. μάρκα, ἡ ἀνοικοδόμησις καὶ συντήρησις τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἐν Κανιξβέργῃ, 450,072 μάρκα, ἡ Καλλιτεχνικὴ Ἀκαδημία τοῦ Ντύσσελντόρφ 82,072 μάρκα, ἡ Καλλιτεχνικὴ Σχολὴ ἐν Βερολίνῳ 578,500 μάρκα, ἡ συντήρησις τοῦ οἰκοδομήματος ἐκθέσεως 8800 μάρκα, ἡ καλλιτεχνικὴ ἀκαδημία ἐν Μασσὲλ 232,012 μάρκα, τὸ ἐκεῖ Μουσεῖον ὡς καὶ ἡ Πινακοθήκη 39,060 μάρκα. Δι' ὑποστήριξιν καλλιτεχνικῶν σκοπῶν, καλλιτεχνῶν, λογίων καὶ φιλολόγων προβλέπονται 387,230 μάρκα. Δι' ἀγορὰν καλλιτεχνικῶν ἔργων διὰ τὴν ἐθνικὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Βερολίνου ὡς ἐπίσης τῆς μνημειακῆς ζωγραφικῆς, πλαστικῆς καὶ ἐπεξεργασίας τοῦ χαλκοῦ διὰ μνημεῖα 342,930 μάρκα. Διὰ μουσικοὺς σκοποὺς προορίζονται 53,712 μάρκα καὶ διὰ τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἐν Βερολίνῳ 838,550 μάρκ.

—Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Βρυξελλῶν Δβεσωθὲρ, κονφερανσὲρ πολὺ γνωστὸς εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους, ἐδέχθη πρόσκλησιν τῶν Γερμανῶν διὰ τὴν συναυλίαν, τὴν τελευταίως διοργανωθεῖσαν εἰς τὸ θέατρον τῆς Μονναί. Συνεπείᾳ τούτου ἡ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου ἀμέσως τὸν ἔπαυσεν. Ὁ καθηγητὴς ἐδικαιολογήθη ἰσχυρισθεὶς, ὅτι ἡ Τέχνη δὲν γνωρίζει πατρίδα. Εἰς ἀπάντησιν ὅμως τοῦ ἀπεστάλη κατάλογος τῶν ὀνομάτων τῶν φοιτητῶν, ποῦ ἔπεσαν ὑπερασπιζόμενοι τὴν πατρίδα.

—Καθ' ἣν στιγμὴν ἐκτάσεις ἀπέραντοι ποτίζονται μὲ ἀνθρώπινον αἷμα, εἰς τὴν Χάγην συγκροτεῖται Διεθνὲς Συνέδριον τῶν γυναικῶν. Τίποτε δὲν συγκινεῖ τὸ «ἀσθενὲς φῦλον»· μόνον διὰ τὰ δικαιωματά των ἐνδιαφέρονται αἱ γυναῖκες...

—Πλεῖστα πολεμικὰ ἔργα, παίζονται εἰς τὴν Εὐρώπην. Εἰς τὴν Βιέννην ὁ Κάλμαν, ὁ συνθέτης τοῦ «Ἀρχιτσίγγανου» ἔγραψε ὀπερέτταν πολεμικὴν, εἰς τὸ Βερολῖνον παίζονται ἐπιθεωρήσεις εἰς

Ἡ μεταφορὰ τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος τῆς Εὐαγγελιστρίας εἰς τὰ Ἀνάκτορα

ἂς κυριαρχεῖ τὸ χαί, εἰς τὸ Παρίσι θριαμβεύουν αἱ ὀπερέτται, ὡς ἡ «Λεσποινὶς Τιπεραίρυ», ἡ «Δεσποινὶς Πρόσκοπος» καὶ πολλαὶ ἐπιθεωρήσεις.

—Ἐπαίχθη εἰς τὸ Μιλάνον τρίπρακτος κωμῳδία «Ὁ Ἀλεξανδράδαρος» γραφεῖσα ὑπὸ τριῶν συγγραφέων, τοῦ Μπρακκο, τοῦ Τραβέρση καὶ τοῦ Λοπὲζ, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔγραψε καὶ μίαν πρᾶξιν, χωρὶς νὰ συνενοηθοῦν προηγουμένως καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὁ εἷς τί ἔγραψεν ὁ ἄλλος. Τὸ ἔργον ἀπέτυχεν ἀποδοκιμασίας.

—Ἡ γερμανικὴ Κυβέρνησις ἐτύπωσεν εἰς 500, 000 ἀντίτυπα καὶ διένειμεν εἰς τοὺς μαχομένους, στρατιώτας συλλογὴν πολεμικῶν ὕμνων καὶ στρατιωτικῶν ποιημάτων.

—Ἡ Γκάμπ Ντέλν, ἡ περίφημος Παριοινὴ ἀοιδὸς ἐν Λονδίνῳ χορεύει τολμηρότατους χορούς, οἱ ὁποῖοι ἐξήγειραν τοὺς Ἄγγλους ἐπισκόπους.

—Ὁ Δ' Ἀννούντζιο, ὅστις εἶνε ἔφεδρος ἀξιωματικὸς τοῦ ἰταλικοῦ ἱππικοῦ, ἐζήτησε νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ ναυτικὸν, «διὰ νὰ ὑμνήσῃ τὰς ναυμαχίας καὶ νὰ εὕρῃ τὸν θάνατον ἐν τῇ Ἀδριατικῇ».

—Ὁ Παδερέφσκη, ὁ μέγας Πολωνὸς κλειδοκυμβαλιστὴς ἐφ' ὅσον ἡ πατρίς του ἀγωνιᾷ ἐκ τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐγγίσῃ τὸ κλειδοκύμβαλον. Ἀπ' ὀκτὼ μηνῶν δὲν παίζει καθόλου.

—Κατὰ τὴν τορπίλλισιν τῆς «Λουζιτανίας» ἐπνίγησαν ὁ θεατρώνης Φρόμαν ἐργαζόμενος εὐθύτατα εἰς Λονδῖνον καὶ Ἀμερικὴν, ὁ Βάρκλαϊν Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς ὅστις ἐσημείωσεν ἐσχάτως μεγάλας ἐπιτυχίας ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ ὁ Νερβὶλ ντὲ Ντεσὺ ἐκ τῶν γνωστοτέρων συνθετῶν λαϊκῆς μουσικῆς.

—Ἀπέθανεν εἰς ἓν σανατόριον, εἰς ὃ ἔζη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ἡ μόνη ἐπιζῶσα κόρη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ, Ἀγγέλα. Ἦτο 82 ἐτῶν καὶ εἶχεν ἀπολέσει τὰς φρένας ἀπὸ ἡμίσεως καὶ πλέον αἰῶνος κατόπιν ἐρωτικῆς τραγῳδίας ἀπὸ τὰς τραγικωτέρας. Τριακονταετὴς εἶχεν ἐρασθῇ εἰς τὴν Ὑερσέην —ὅπου ἦτο ἐξόριστος ὁ μέγας πατήρ της — ἑνὸς Ἄγγλου ἀξιωματικοῦ. Ἀκολουθήσασα αὐτὸν εἰς τὸν Καναδᾶν δὲν ἐβράδυνε νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ ἐκλεκτός της δὲν ἀντεπεκρίνετο εἰς τὸν ἔρωτά της. Ἡ ἀτυχὴς Ἀγγέλα περιέπεσεν ἔκτοτε εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν ἡ ὁποία κατέληξεν εἰς παραφροσύνην.

—Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν, ὁ μεγαλείτερος ἱστορικὸς τῆς συγχρόνου Γερμανίας Κάρολος Λάμπρεχτ, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λειψίας. Ἐκ τῶν ἔργων του τὸ κυριώτερον εἶνε ἡ δεκαεξάτομος «Γερμανικὴ ἱστορία», συμπληρουμένη ἀπὸ τὴν «Ἱστορίαν τοῦ προσφάτου παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος». Τὸ τελευταῖον ἔργον του εἶνε «Ὁ Κάϊζερ», τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ὠνόμαζε «Προσπάθειαν χαρακτηρισμοῦ τοῦ Γερμανοῦ Αὐτοκράτορος» καὶ τὸ ὁποῖον προεκάλεσεν ἀμέριστον τὴν προσοχὴν καὶ ἐκείνων ἀκόμη, ποῦ εὕρισκον πολὺ δυσκολοχώνευτα τὰ ἄλλα συγγράμματα τοῦ Λάμπρεχτ.

—Εἰς Σαὶν Κεντὲν ἐγείρεται μνημεῖον κοινὸν τῶν πεσόντων Γάλλων καὶ Γερμανῶν. Κατὰ ρητὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Κάϊζερ θὰ ἀποκλεισθοῦν οἱ Ἄγγλοι νεκροί. Τὸ σχέδιον τοῦ μνημείου, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ πρῶτον μνημεῖον τοῦ πολέμου, ἐχάραξεν ὁ ἴδιος ὁ Κάϊζερ.

—Ἐν Μαδρίτῃ πυρκαϊὰ κατέστρεψε τὸ Μέγαρον τῶν Δικαστηρίων, οἰκοδόμημα τοῦ ΙΖ' αἰῶνος.

—Ἐφονεύθη ὑπὸ αὐτοκινήτου ἐν Ν. Ὑόρκῃ ὁ Ἀμερικανὸς γλύπτης Κάρολος Μπίττερ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Παρὰ τὴν ἐν Ἀθήναις πλατεῖαν Μητροπόλεως εὑρέθησαν ἐντὸς τῶν θεμελίων κατεδαφιζομένης οἰκίας δύο χρυσοποίκιλτα εὐμεγέθη πιάτα τῆς Ρόδου μεγάλης ἀξίας, εἰς στατὴρ τῆς Ὁμηρικῆς ἐποχῆς, μία σιδηρᾶ ρύτρα ἀρδαία καὶ διάφοροι λαγηνοι ἀρκατοῦ μεγέθους. Τὰ πιάτα διατηροῦνται σχεδὸν καινουργῆ μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν εἰκονιζομένων. Ἐν τούτων μάλιστα φέρει διὰ χρυσαλοιφῆς εἰκόνα γυναικὸς μέχρι τῆς ὀσφύος.

Ὁ καθηγητὴς κ. Ἀδαμαντὴς Διδιστις ἐξήτασε τὰ εὑρεθέντα ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν θαυμασίαν τέχνην τῶν δύο Ροδιακῶν πιάτων.

—Σπουδαῖα εὑρήματα ἠγγέλθησαν ὑπὸ τοῦ ἐν Βόλῳ ἐφόρου κ. Ἀρβανιτοπούλου. Σκοπὸς τῆς ἀνασκαφῆς εἶνε ἡ εὕρεσις τοῦ πλουσίου εἰς τέχνην καὶ χρυσοῦ τάφου τοῦ Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ, τοῦ κτίστου τῆς ἀρχαίας Δημητριάδος. Ἀνεῦρεν τέσσαρα ἀγάλματα πήλινα διατηροῦντα ἐξόχως βαφάς, πλείστας κόρας ὁμοίας μὲ τὰς Ταναγραίας, ἔρωτα ἐποχούμενον ἐπὶ τράγου, 3 ζεύγη χρυσῶν ἐνωτίων ὡραίων, στέφανον χρυσοῦν, δακτυλίους χρυσοῦς, δακτυλιολίθους, μικραν μολυβδίνην καὶ πολλὰ ἀγγεῖα. Τὰ εὑρήματα ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὴν τρίτην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα καὶ προέρχονται ἀπὸ συστάδα τάφων, τῶν ὁποίων μένουν πολλοὶ ἄσκαφοι ἀκόμη.

—Αἱ ἀνασκαφαὶ πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου μνημονευομένου ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Κορύδου ἐξακολουθοῦσι μετ' ἐπιτυχίας ἐν Λογκᾷ τῆς Πυλίας. Τοῦ ἀνευρεθέντος ἤδη ναοῦ τοῦ 4ου αἰῶνος ἀπεκαλύφθη ὁλόκληρον σχεδὸν τὸ σωζόμενον οἰκοδόμημα μέχρι τῆς βάσεως τῶν κιόνων, εὑρέθη δὲ καὶ ἐν σπανίου τύπου μαρμάρινον δωρικὸν ἐπίκρανον, τρίγλυφοί τινες καὶ ἄλλα ἀρχιτεκτονικὰ μέλη, δι' ὧν δύναται νὰ συμπληρωθῇ τὸ σχέδιον τοῦ ναοῦ. Γλυπτὰ εὑρέθησαν μέχρι τοῦδε ὀλίγα καὶ ὄχι τόσον σπουδαῖα ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς, ἀλλ' ἐκεῖ πλησίον εὑρέθησαν ὑπὸ ἰδιώτου θαυμάσιον μικρὸν χαλκοῦν ἀγαλμάτιον παριστῶν ὁπλίτην. Ὁ διευθύνων τὴν ἀνασκαφὴν ἀναφέρει ὅτι εὑρίσκεται ἐπὶ τα ἴχνη καὶ ἄλλου ἀρχαιοτέρου ναοῦ τοῦ 6ου αἰῶνος π. Χ., ὡς ἐξάγεται ἐξ εὑρεθέντων ἤδη ἀρχιτεκτονικῶν αὐτοῦ μελῶν.

—Προσεχῶς θ' ἀρχίσουν ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐργασιαι πρὸς περισυλλογὴν τῶν ἀτάκτως κατεσπαρμένων ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν τῶν διαφόρων ἐν τῇ Ἄλτει μνημείων καὶ τακτοποίησιν ἐν γένει τοῦ χώρου τῆς Ὀλυμπίας, ἥτις ἀνεσκάφη, ὡς γνωστὸν, ὑπὸ τῶν Γερμανῶν. Συγχρόνως θὰ γείνουν μικραὶ ἀνασκαφαὶ πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἐρεύνης τῶν προϊστορικῶν λειψάνων τῆς Ὀλυμπίας.

—Κατὰ τὸν διαγωνισμὸν δύο ἐφόρων τῶν Βυζαντιακῶν ἀρχαιοτήτων προσῆλθε μόνον ὁ κ. Γ. Σωτηρίου, ὅστις καὶ θὰ διορισθῇ.

—Ἐν Παλαιᾷ Κορίνθῳ ἀνευρέθη ἀκέφαλον ἄγαλμα κατόπιν δ' εὑρέθη καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, ἐξ ἧς ἐπιστοποιήθη ἡ γνώμη ὅτι ἀνήκει εἰς Ρωμαῖον Αὐτοκράτορα καὶ δὴ εἰς τὸν Αὔγουστον.

—Ἐν Παλαιᾷ Κορίνθῳ ἡ Ἀμερικανικὴ ἀρχαιολογικὴ σχολὴ ἀνεῦρε τὴν πρὸ πολλοῦ ζητουμένην Ἀκρόπολιν τῶν Μυκηναϊκῶν χρόνων τῆς Κορίνθου. Ἐπί τινος ὑψώματος, παρὰ τὴν θάλασσαν, ἀνευρέθησαν, διὰ προχείρου σκαφῆς, τοῖχοι ἀρχαίων οἰκιῶν καὶ πλῆθος τεμαχίων ἀγγείων τῶν Μυκηναϊκῶν χρόνων, δι' οὗ πιστοποιεῖται ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχε πόλις κατὰ τοὺς χρόνους τούτους.

—Ἐν Πολιοκάστρῳ τῆς Κεφαλληνίας ἤρξατο ἀνασκαφὴ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἐκεῖ Μυκηναϊκοῦ νεκροταφείου.

—Τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον ἠγόρασε μεγάλην εἰκόνα τοῦ Ἠλία Μόσχου, παριστῶσαν Θεοτόκον κρατοῦσαν τὸ Θεῖον Βρέφος.

—Ὁ Κάϊζερ ἐχορήγησεν ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου του ταμείου 10,000 μάρκα ἵνα ἐνεργηθοῦν ἀνασκαφαὶ ἐν Δωδώνῃ. Τὸ ἐν μέσῳ τῆς πυρετώδους διὰ τὸν πόλεμον ἀπασχολήσεώς του ἐπιδεικνύμενον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τέχνην φανερώνει τὸν ἀκατάσχετον αὐτοῦ ἔρωτα, ὃν ἀδυνατεῖ νὰ παρεμποδίσῃ καὶ αὐτὸς ὁ τεράστιος καὶ πολυσχιδὴς τῆς Γερμανίας ἀγών.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

ΦΙΛΩ.— Ἐγένετο ἐσχάτως ἀπογραφὴ τῶν κατοίκων εἰς τὰς νέας χώρας· Μακεδονία 1,194,902.— Ἤπειρος 245,618. — Κρήτη 336,151. — Μιτυλήνη 182,167.—Χίος 70,230.—Σάμος 68,946. Ἐν ὅλῳ 2, 101,061, ἐξ ὧν ἄνδρες 1,071,020 καὶ γυναῖκες 1, 030,044. Ὁ πληθυσμὸς θὰ ηὔξησεν ἤδη ὡς ἐκ τῶν πρόσφυγων.

Ν. Δ.—Ὁμοιότατον εἶνε τὸ γεγονὸς ὅπερ συνέβη ἤδη κατὰ τὸν πόλεμον, τὸ ὁποῖον πρὸ διετίας ἐφαντάσθη ὁ κ. Περεσιάδης διὰ νὰ γράψῃ τὰ «Διπλᾶ στέφανα».

ΠΕΡΙΕΡΓΩ. — Οἱ νεκροὶ κατὰ τοὺς δύο πολέμους μας ἀνῆλθον εἰς 304 ἀξιωματικοὺς καὶ 17, 429 ὁπλίτας. Οἱ τραυματίαι, ὑπερδιπλάσιοι.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἄλκης Θούλος. «Ὁ ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΗΑ».—«Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ». Παρ' ὅλον τὸ ἀνδρικὸν ψευδώνυμον τὸ πρῶτον δραμάτιον, παρασταθὲν καὶ βραβευθὲν, προδίδει τὴν νεαρὰν δεσποινίδα, ἡ ὁποία εἰς διάστημα ἔτους παρουσίασε δύο μονόπρακτα δράματα καὶ λίαν προσεχῶς θὰ δοκιμάσει τὰς δυνάμεις της εἰς ἓν τρίπρακτον. Εἰς ἀμφότερα τὰ εἰς καλλιτεχνικώτατον τομίδιον ἐκδοθέντα δραματικά της ἔργα, διαφαίνεται μία ἐσωτερικὴ αἴσθησις ἁβρά, μία ποιητικὴ ἐπίδρασις ἡ ὁποία τείνει νὰ ἐξελιχθῇ εἰς πρωτότυπον ἔμπνευσιν. Ἀμφότερα μία περίεργος μυστικοπάθεια τὰ χαρακτηρίζει, ἓν συγγενὲς αἴσθημα ἔρωτος πρὸς νεκροὺς κατ' ἀντιστροφήν. Μία ἐπανδρευμένη ποῦ ἀγαποῦσε ἕνα νεκρὸν εἰς τὸ πρῶτον—ἕνας σύζυγος ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ θανασίμως τὴν νεκρὰν γυναῖκά του, εἰς τὸ ἄλλο.

Ἀλλὰ διατὶ ἡ προσφυγὴ τῆς συγγραφέως εἰς ἀνδρικὸν ψευδώνυμον; Τὸ ὄνομα «Ἀλκὴ Θούλου» εἶνε προτιμώτερον ὄχι μόνον ὡς ἀνταποκρινόμενον εἰς τὸ ᾠδικόν της, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐφωνότερον.

—Εἰς τὴν «Λογοτεχνικὴν Βιβλιοθήκην» Φέξη ἤρχισεν ἐκδιδομένη σειρὰ ἔργων τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα. Μετὰ τὸν τόμον. «Ἡ βοσκοπούλα μὲ τὰ μαργαριτάρια» ὅστις περιελάμβανε παραμύθια καὶ πεζὰ ποιήματα, ἐξεδόθη ἤδη «ΤΟ ΣΥΝΑΞΑΡΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΠΑΡΘΕΝΗ» περιέχον τὰ νησιωτικὰ διηγήματα τοῦ ἐκλεκτοῦ συγγραφέως. Θὰ ἐπακολουθήσῃ τὸ «Βιβλίον τοῦ κ. Ἀσόφου», περιέχον διαλόγους καὶ χωρικὰ γράμματα.

—Ὁ κ. Κ. Χατζόπουλος εἰς τὸ ἐκδοθὲν εἰς τὴν Λογοτεχνικὴν Βιβλιοθήκην Φέξη σατιρικὸν διήγημά του ὁ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» μᾶς παρουσιάζει μορφὰς καὶ τύπους ἐκ τοῦ συγχρόνου φιλολογικοῦ κόσμου ὑπὸ τὴν κωμικὴν των ὄψιν. Εἰς πολλὰς ἐξ αὐτῶν ὁ ἀναγνώστης ἀναγνωρζει ὡρισμένα πρόσωπα ἐκ τῆς λεγομένης κλίκας τῶν μαλλιαρῶν, ἢ ἐκ τοῦ φυσικοῦ δὲ ἀναπαράστασις καθιστᾷ περισσότερον ἐνδιαφέρον τὸ καλογραμμένον καὶ ζωηρὰ χρωματισμένον αὐτὸ διήγημα, μὲ τὰς κωμικὰς σκηνάς, τὴν ἔντεχνον πλοκὴν καὶ τὸ τραγικόν του τέλος.

Ὑπὸ τοῦ ἐγκρίτου καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας κοὶ ἐμπνευσμένου Βυζαντινολόγου κ. Κωνστ. Ζησίου ἐξεδόθη τόμος ἐξ 140 σελίδων, ἐν ᾧ περιγράφονται «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ», ἅτινα πρ διετίας ἐπεσκέφθη ἐντολῇ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, ἧς διατελεῖ σύμβουλος. Ὁ ἐκδοθεὶς τόμος περιλαμβάνει λίαν ἐνδιαφερούσας καὶ ἀκριβεῖς περιγραφὰς τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἱστορικῶν ναῶν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τῆς Παρθένου τῆς Ἀχειροποιήτου, τοῦ ἁγίου Δημητρίου, τῆς Θεοτόκου, ἱδρυθέντων μέχρι τοῦ Ε' αἰῶνος καὶ ἄλλων ναῶν καθαρῶς Βυζαντινῆς τέχνης ὡς καὶ περιγραφὰς μονῶν περὶ τὰς Σέρρας, ἐν αἷς ἡ τῆς περιφήμου τοῦ Προδρόμου ὅπου σώζεται ἡ εἰκὼν Γρηγορίου τοῦ Ε' ἡ μόνη ἴσως πιστὴ ἀπεικόνισις τοῦ Ἐθνομάρτυρος. Ὁ ἀκάματος καὶ σοφὸς μεσαιωνοδίφης δημοσιεύει πλείστας ἐπιγραφὰς ὧν παραθέτει καὶ ὁμοιώματα, ὡς καὶ διηγήσεις ἐκ χαρτώων κωδίκων καὶ εἰκόνας ναῶν, εἰκόνων, ἐπιγραφῶν καὶ κειμηλίων.

—ΔΙΑΛΕΞΙΣ τῆς κ. Εἰρήνης Δενδρινοῦ ἐν Κερκύρᾳ περὶ τοῦ ποιητοῦ Μαβίλλη, γραφεῖσα ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Κωνστ. Θεοτόκη.

—ΤΟ ΤΖΙΩΤΙΚΟ ΡΑΒΑΙΣΙ τοῦ κ. Τ. Δεπάστα, ἡ περιλάλητος ἠθογραφικὴ θεατρικὴ σάτυρα ἐξεδόθη μετ' εἰκόνων. Ἡ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου καθιστᾷ περιττὴν πᾶσαν κρίσιν.

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἕδρα ἐν Ἀθήναις, Λεωφόρος Πανεπιστημίου

ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΤΑΓΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΩΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ. Τελείως ὀργανωθὲν καὶ διαθέτον πλῆρες δίκτυον ἐξ ὑπερεκατὸν Ἀνταποκριτῶν, εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος, ΕΚΔΙΔΕΙ ΕΠΙΤΑΓΑΣ, ΕΝΕΡΓΕΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΙΣΠΡΑΞΙΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ ΚΑΙ ΦΟΡΤΩΤΙΚΩΝ ὑπὸ ἀρίστους ὅρους.

ΤΜΗΜΑ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΩΝ ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ. Ἐδικῶς συσταθὲν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κινητοῦ πληθυσμοῦ τῶν ΑΘΗΝΩΝ καὶ τοῦ ΠΕΙΡΑΙΩΣ. ΑΡΓΥΡΑΜΟΙΒΕΙΟΝ. — ΠΙΣΤΩΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ. — ΑΓΟΡΑ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΚΟΜΕΡΙΔΙΩΝ. — ΚΟΜΙΣΙΣ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ. —ΦΥΛΑΞΙΣ ΤΙΤΛΩΝ ΚΑΙ ΤΙΜΑΛΦΩΝ. — ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ λειτουργοῦν συμφώνως πρὸς τὰ ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ ὁμοίας φύσεως πρότυπα ἱδρύματα. Παρέχει οἱανδήποτε πληροφορίαν χρήσιμον εἰς κεφαλαιούχους, Ἐμπόρους, Βιομηχάνους, Ταξειδιώτας κτλ.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

1915—ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΕΞ ΔΡ. 1,200,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν) Ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν **400,000**
) Παρέχοντα κέρδη εἰς 2,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν **200,000**

Ἕκαστον ἀκέραιον γραμμάτιον τιμᾶται δραχ. 4, δυνάμενον νὰ διαιρεθῇ εἰς τέσσαρα τέταρτα γραμματίου τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ

Κέρδη		Δραχμαὶ	Ἐν ὅλῳ
1	εἷς	80,000	80,000
1	εἷς	20,000	20,000
2	ἀπὸ	2,500	5,000
6	ἀπὸ	1,000	6,000
15	ἀπὸ	400	6,000
25	ἀπὸ	200	5,000
1950	ἀπὸ	40	78,000
2000			200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 22 Φεβρουαρίου (7 Μαρτίου) 1915, ἡ δευτέρα τῇ 26 Ἀπριλίου (9 Μαΐου) 1915, ἡ τρίτη τῇ 28 Ἰουνίου (1 Ἰουλίου) 1915, ἡ τετάρτη τῇ 27 Σεπτεμβρίου (10 Ὀκτωβρίου) 1915, ἡ πέμπτη τῇ 29 Νοεμβρίου (12 Δεκεμβρίου) 1915 καὶ ἡ ἕκτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1915 (13 Ἰανουαρίου 1916).

Δι' ἑκάστην τῶν κληρσεων ἐκδίδονται ἴδια ἀκέραια γραμμάτια, πωλούμενα ἀντὶ τεσσάρων δραχμῶν, ἰσχύοντα δι' ὁλόκληρον τὸ κέρδος, καὶ δυνάμενα νὰ διαιρεθῶσιν εἰς τέταρτα γραμματίου, τιμώμενα ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἕκαστον καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Ἀμοιβαί, ὧν δὲν ἐζητήθη ἡ πληρωμὴ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς κληρώσεως, παραγράφονται ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου.

Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας πρὸς μεταπώλησιν διὰ μιᾶς ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος, κατόπιν εἰδικῆς μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν συμφωνίας, γραμμάτια ἢ τιμήματα γραμματίου ἀξίας δέκα χιλιάδων δραχμῶν, παρέχεται ἔκπτωσις ἐπὶ τοῦ τιμήματος αὐτῶν 15 ο)ο, εἰς δὲ τοὺς ἀγοράζοντας διὰ μιᾶς ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος γραμμάτια ἢ τμήματα γραμματίου ἀξίας χιλίων δραχμῶν τοὐλάχιστον, παρέχεται ἔκπτωσις 10 ο)ο, καὶ εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, τοὺς ἐπιτεταμμένους τὴν πώλησιν γραμματίων καὶ τμημάτων γραμματίου, παρέχεται ἔκπτωσις 5 τοῖς ο)ο.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ· Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα, ταχυδρομικὰ γραφεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς.—Εἰς τὰς Τραπέζας, εἰς τοὺς Σταθμάρχας καὶ Στασιάρχας τῶν Σιδηροδρόμων. — Εἰς τοὺς διαχειριστὰς τῶν Μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα καὶ τοὺς πωλητὰς τῶν ἐφημερίδων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ **Γραφεῖον Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων,** Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν

Ὁ διευθύνων Τμηματάρχης Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ